Влада - Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 7 (1257) ♦ Субота, 13 січня 1996 року ♦ Ціна договірна

Цей старий Новий рік...

О, старий Новий рік — в цій словесній конструкції, здавалось би, неправильній, алогічній і асиметричній, — є якась дивовижна надійність, щось таке, ніби сподівання на повтор, на повернення, на можливість неможливого, на спробу розпочати відлік часу заново. Особливо якщо два тижні тому, розпочинаючи оцей свій рік, ти зробив це невдало й безталанно, перепив чи недопив, чи взагалі пив не за те, за що варто — то ось сьогодні у тебе є шанс все переграти, все розпочати заново!

Нехай це самообман — зате найблагородніший і найбезневинніший з усіх наших самообманів...

Адже в будь-який інший день ми не наважуємось на це — почати спочатку, бо навчені й розчаровані неодноразовими гіркими спробами починати нове життя з наступного понеділка...

А сьогодні — можна!

Бо сьогоднішня ваша спроба освячена дивним і мудрим терміном Старого-Нового року...

Спробуйте, молоді ви чи старі, зачаровані чи розчаровані життям, спробуйте — і, можливо, станеться неможливе...

Фото Олександра КЛИМЕНКА, «Голос України».

Нас вітають з п'ятиріччям

Шановні друзі! Прийміть сердечні вітання з Новим роком і Різдвом Христовим, а також найщиріші поздоровлення з нагоди п'ятої річниці від дня виходу у світ першого номера газети «Голос України».

Народившись і міцно ставши на ноги водночас з розбудовою нашої незалежної держави, ваш часопис стає справжнім пропагандистом державницької політики, спрямований на розв'язання важливих соціально-економічних проблем, на утвердження національної свідомості широких верств українського народу.

Бажаю колективу редакції та її головному редакторові міцного здоров'я, творчої наснаги, гострого пера, всіх життєвих гараздів. Нехай «Голос України» вирізняється своєю об'єктивністю, чесністю і правдивістю.

Голова Івано-Франківської обласної державної адміністрації, обласної Ради народних депутатів, народний депутат України Степан ВОЛКОВЕЦЬКИЙ.

Шановні працівники редакції!

П'ять років з дня виходу у світ «Голосу України» — це не просто п'ять кроків у самостійне життя. Свій літопис газета Верховної Ради України розпочала як провісниця народження нашої молодої держави і з перших номерів активно прилучалася до процесу утвердження й розвитку демократичних засад організації суспільства.

Сьогодні «Голос України» утвердився як наймасовіше і найвпливовіше видання. З його сторінок лунають серйозна полеміка і гострий діалог у пошуках нового і прогресивного. Силою друкованого слова гуртуються співвітчизники задля зміцнення нашої держави. Так тримати й надалі, бо тільки разом, спільно ми зможемо побудувати квітучу Україну!

З повагою голова Полтавської обласної державної адміністрації Микола ЗАЛУДЯК.

Недописана казка

Чи не здавалося тобі, Малюче, що в новорічну ніч, коли годинник відіб'є північ, вулиці міста спорожніють, а батьківські гості розвеселяться, у міському зоологічному парку незалежно від погоди має піти густий сніг, клітки та вольєри зникнути, а дерева розростися до величезного лісу? І винен у тому має бути не чарівник, Баба Яга чи якась чортівня, а самі звірі. Вони ж теж мають право на найкраще у році свято!

(Закінчення на 6-й стор.).

Читайте в суботньому випуску:

Канадські християни мають досвід не лише в богослужінні

Учора у Верховній Раді України відбулася цікава зустріч. Перший заступник Голови ВР Олександр Ткаченко мав розмову з делегацією Християнського посольства Канади. Очолював делегацію заступник спікера парламенту Канади Девід Кілгор.

Уже протягом трьох років Християнське посольство співпрацює з Федерацією профспілок України. За цей час було проведено кілька семінарів, на яких українські профспілкові діячі вивчали досвід роботи їхніх колег у Канаді. За сприяння цієї організації торік до шкіл та дитсадків України надійшло 1700 продовольчих посилок.

Олександр Ткаченко розповів гостям про роботу Верховної Ради, про завдання та проблеми, що постають під час роботи. Проте наші гості, посилаючись на те, що деякі члени делегації побували в Україні минулого року, оголосили, що вони в захопленні від змін, що відбуваються в нашій державі. «Ми вітаємо вас із прогресом!» — так підсумував усе побачене член делегації Джеральд Шерман.

НА ДОНЕЧЧИНІ ШАНУЮТЬ ПАМ`ЯТЬ СЛАВНОЗВІСНОГО ПОЕТА-ПАТРІОТА ВАСИЛЯ СТУСА

У шахтарському краї шанують пам`ять свого сина — Василя Стуса — славнозвісного українського поета-патріота, який загинув у роки політичних репресій. Сьогодні в Донецьку відкрилась виставка, присвячена життю і творчості літератора. В її експозиції — матеріали про нелегку долю громадянина і поета, який повстав проти тоталітарної системи. В області планують встановити пам`ятник майстрові слова.

Указ Президента України

Про додаткові заходи щодо матеріального і морального заохочення працівників вугільної промисловості

Надаючи важливого значення соціально-економічному розвитку вугільної промисловості, підвищенню престижності шахтарської праці, матеріальному і моральному заохоченню працівників галузі, **постановляю:**

1. Кабінету Міністрів України за погодженням з об'єднанням галузевих профспілок:

визначити умови оплати праці, розміри тарифних ставок і схеми посадових окладів працівників вугільної промисловості та шахтного будівництва з урахуванням умов складності праці, здійснивши їх перегляд з метою збільшення у межах наявного фонду споживання;

установити граничні розміри надбавок, доплат, премій і винагород для підвищення частини тарифу у середньомісячній заробітній платі працівників вугільної промисловості не менш як до 70 відсотків, маючи на увазі, що зазначені розміри можуть збільшуватись у колективних договорах підприємств за рахунок прибутку, що залишається у розпорядженні підприємств після сплати податків та інших платежів;

передбачити запровадження додаткових заходів стимулювання сумлінної та високопродуктивної праці у вугільній промисловості;

підготувати законопроекти, якими передбачити підвищення розмірів пенсій працівникам, які відпрацювали 15 і більше років на підземних роботах, та пільги щодо оподаткування доходів працівників, зайнятих на підземних роботах, і подати їх на розгляд в установленому порядку.

2. Кабінету Міністрів України забезпечити протягом 1996—1997 років проведення досліджень впливу шкідливих та небезпечних факторів на працюючого у підземних умовах і запровадження системи матеріальної та соціальної компенсації цього впливу.

3. Кабінету Міністрів України за участю Міністерства вугільної промисловості України встановити галузеву відзнаку «Шахтарська доблесть» I, II, III ступенів і затвердити Положення про порядок присвоєння відзнаки, її опис та заходи матеріального заохочення осіб, яким вона присвоюється, з урахуванням ступеня відзнаки.

4. Кабінету Міністрів України розглянути пропозиції щодо доцільності встановлення доплати за почесне звання «Заслужений шахтар України».

5. Установити студентам і учням, які навчаються гірничих спеціальностей, 50 щомісячних стипендій Президента України для студентів вищих навчальних і 30 — для учнів професійних навчально-виховних закладів України в розмірі, що визначається Кабінетом Міністрів України.

Кабінету Міністрів України затвердити положення про стипендії Президента України для студентів і учнів, які навчаються гірничих спеціальностей, та передбачити в проекті Державного бюджету України, починаючи з 1996 року, видатки на виплату зазначених стипендій.

Розмір щомісячної стипендії студентам та учням, які навчаються гірничих спеціальностей у вищих навчальних та професійних навчально-виховних закладах, збільшити на 20 відсотків щодо встановленого розміру за підсумками навчання, згідно з переліком, що затверджується Кабінетом Міністрів України.

Президент України Л.КУЧМА.

м.Київ, 9 січня 1996 року.

Центральна виборча комісія по виборах народних депутатів України

ПОСТАНОВА

Про визнання повноважень та реєстрацію народних депутатів України, обраних при повторному голосуванні 17 та 24 грудня на повторних виборах 10 грудня 1995 року

Розглянувши протоколи та інші документи окружних виборчих комісій про результати повторного голосування 17 та 24 грудня на повторних виборах 10 грудня 1995 року, а також матеріали перевірок на місцях фактів, викладених у заявах суб'єктів виборчого процесу, щодо окремих порушень Закону України «Про вибори народних депутатів України», Центральна виборча комісія **постановляє:**

1. Відповідно до статті 6 Конституційного Договору між Верховною Радою України та Президентом України, статей 14 і 44 Закону України «Про вибори народних депутатів України» визнати повноваження та зареєструвати народних депутатів України, обраних при повторному голосуванні 17 та 24 грудня на повторних виборах 10 грудня 1995 року.

2. Опублікувати в газеті «Голос України» список обраних народних депутатів України.

Голова Центральної виборчої комісії І. ЄМЕЦЬ.

Секретар Центральної виборчої комісії І. ЦЕЛУЙКО.

Київ, 11 січня 1996 р.

У Центральній виборчій комісії по виборах народних депутатів України

На засіданні Центральної виборчої комісії 11 січня 1996 року під головуванням І.Ємця розглянуто питання про визнання повноважень та реєстрацію народних депутатів України, обраних при повторному голосуванні 17 та 24 грудня на повторних виборах 10 грудня 1995 року. Розглянуто протоколи та інші документи відповідних окружних виборчих комісій, а також матеріали перевірок на місцях додаткових фактів, викладених у заявах суб'єктів виборчого процесу, щодо окремих порушень Закону України «Про вибори народних депутатів України».

Зокрема, проаналізовано результати виборів у виборчих округах: Голосіївському № 4 та Печерському № 11 (м.Київ), Ужгородському міському № 167 (Закарпатська область), Ірпінському № 211 (Київська область). У прийнятих рішеннях відзначено, що в окремих округах були допущені відхилення від положень Закону про вибори, однак вони суттєво не вплинули на результати виборів.

Відповідно до статті 6 Конституційного Договору між Верховною Радою України та Президентом України, статей 14 і 44 Закону України «Про вибори народних депутатів України» комісія визнала повноваження та зареєструвала 7 народних депутатів України, обраних при повторному голосуванні 17 та 24 грудня на повторних виборах 10 грудня 1995 року.

Разом з тим, під час розгляду результатів виборів в Ужгородському міському виборчому окрузі № 167 Центральна виборча комісія визнала за необхідне звернутися до Генеральної прокуратури України з проханням перевірити факти втручання голови Ужгородської міської Ради народних депутатів Ратушняка С.М. у виборчий процес під час виборів в окрузі в грудні 1995 року народного депутата України на предмет виявлення у цих фактах зловживання службовим станом і вирішення питання про притягнення його до встановленої Законом відповідальності.

На засіданні комісії розглянуто також питання, пов'язані з підготовкою до проведення повторних виборів народних депутатів України 7 квітня ц.р. Комісія звернула увагу, зокрема, на необхідність посилення контролю за чітким і безумовним виконанням вимог Закону про вибори народних депутатів усіма учасниками виборчого процесу на всіх стадіях підготовки і проведення виборів, підвищення вимогливості з боку окружних виборчих комісій до роботи дільничих комісій.

У роботі Центральної виборчої комісії взяли участь окремі народні депутати, представники політичних партій, засобів масової інформації.

СПИСОК

народних депутатів України, обраних при повторному голосуванні 17 та 24 грудня на повторних виборах 10 грудня 1995 року

БУРЯК Сергій Васильович — економіст, голова правління акціонерного банку «Брокбізнесбанк», позапартійний, проживає в місті Києві, від Ірпінського виборчого округу №211 (Київська область).

ДРОБОТОВ Анатолій Іванович — вчений-агроном, голова колективного сільськогосподарського підприємства ім.Леніна, член Комуністичної партії України, проживає в селі Донському Сімферопольського району, від Сакського виборчого округу №33 (Автономна Республіка Крим).

КОВАЛЕНКО Анатолій Андрійович — інженер-будівельник, голова Печерської районної Ради народних депутатів міста Києва, позапартійний, проживає в місті Києві, від Печерського виборчого округу №11 (місто Київ).

МАЙБОРОДА Сергій Федотович — інженер-будівельник, голова Миколаївської обласної спілки молоді, член Комуністичної партії України, проживає в місті Миколаєві, від Корабельного виборчого округу №284 (Миколаївська область).

СЛОБОДЯНЮК Сергій Миколайович — професії за освітою не має, заступник голови Ужгородської міської Ради народних депутатів, позапартійний, проживає в місті Ужгороді, від Ужгородського міського виборчого округу №167 (Закарпатська область).

ФЕДОРИН Ярослав Володимирович — інженер-геолог, генеральний директор інвестиційної компанії «Геопромресурс», член Народного Руху України, проживає в місті Києві, від Голосіївського виборчого округу №4 (місто Київ).

ШАРОВ Ігор Федорович — вчитель історії, голова правління акціонерного товариства закритого типу «Інтергаз», член Комуністичної партії України, проживає в місті Києві, від Роздольненського виборчого округу №41 (Автономна Республіка Крим).

Бюджетна дисципліна

БЮДЖЕТ держави головно складається з податків, що їх стягують прямим або непрямим шляхом зі своїх громадян. У податках зосереджено ту частку нашого заробітку, яку ми погодилися віддавати державі, щоб мати соціальні гарантії, бути захищеними від сваволі будь-кого, бути керованими розумними, відповідальними людьми.

За такої колективної громадянської власності доходної частини бюджету в демократичних правових державах витратні й доходні частини бюджету затверджуються представниками цього суспільства, у нашому випадку — народними депутатами всіх рівнів. На загальнодержавному рівні бюджет країни затверджує найвищий законодавчий орган, і він набирає сили закону держави.

Закони, як відомо, слід неухильно виконувати, і для цього створено цілу систему правоохоронних органів, а головним гарантом дотримання законів в країні є її Президент. Все сказане — давно відомі істини. Проте погляньмо на справи з втілення цих істин у нашій державі.

Приміром, звернімося до звіту про виконання закону про Державний бюджет на 1994 рік.

Відразу ж нагадаємо, що з огляду на складнощі планування бюджету під час великих інфляційних змін Верховна Рада України ухвалила рішення про щоквартальне коригування бюджету, тобто внесення потрібних поправок до закону про Державний бюджет України з тим, щоб не звалювати на уряд країни зайву відповідальність за недотримання закону. Останні поправки приймалися Верховною Радою у грудні 1994 року. Ніби зроблено все.

Погодьтеся, таке дбайливе ставлення до уряду і закону гідне поваги.

Тепер погляньмо на результат. З 22 пунктів доходної частини бюджету виконані або близькі до цього 17 пунктів, або тільки 77 %, у п'яти випадках виконання становить від 51 до 83 %.

Враховуючи, що останні поправки вносилися за підсумками 10 місяців, тобто тоді, коли вже майже все зрозуміло, результат незадовільний. Як бачимо, страждає якість прогнозів. Доходну частину бюджету 1994 року виконано на 101,4 %.

А що з витратами бюджету? З 31 розділу витратної частини бюджету близькі до виконання лише 11, а решта розділів не виконано. І значно! Наприклад, на утримання будинків-інтернатів зроблено відрахування лише на 23,1 %. Як же так? Адже там живуть люди, про яких держава має піклуватися цілком, інакше можуть бути дуже погані наслідки для цих, і так знедолених, людей. Проте від правди ніде дітися.

Або ось на фінансування заходів з конверсії підприємств оборонного комплексу і створення нових видів цивільної продукції недодано 61,1 % коштів, що становить більш як 3 трлн. крб.

Знову чую тривожне запитання: як же так? Адже це підприємства з величезним потенціалом, там були зосереджені найкращі кадри висококваліфікованих робітників та інженерів, багато вчених. На жаль, відповіді немає.

Економіка країни задихається через відсутність розвіданих великих родовищ енергоресурсів. Декотрі вчені запевняють, що такі ресурси в наших надрах є саме в Азово-Чорноморському басейні. На фінансування цієї Національної програми передбачали виділити 800 млрд. крб., а виділили тільки 242,7 млрд. крб., або 30,3 %. На жаль!..

Ми страждаємо через зниження рівня видобутку вугілля, у цьому зв'язку вугілля дуже дорожчає, доводиться купувати його в Польщі і Росії. Понад 100 розроблених лав не забезпечено обладнанням. Потрібні гроші. Планували 2 трлн. крб., дали близько 1 трлн. крб. (50,1 %). Як же так? Відповіді немає!

Прикладів багато, їх 20 з 31. Отже, десь перефінансували? Так. У зв'язку із заходами здійснення державного регулювання цін (державними дотаціями на газ, тверде паливо для населення, житлово-комунальні послуги, громадський транспорт) перевитратили понад 5 трлн. крб. — 169,1 %. На 2,2 трлн. крб. — перевитрати на пенсії військовослужбовців. Скажемо прямо, справа ця свята і зрозуміла. Але чому не внесли в грудні зміни? Адже вже було видно!

Проте, коли б цим прикладом все закінчилося, то нічого було б і город городити й писати цю статтю. Справа значно серйозніша! Розглянемо ще кілька фактів.

Перевитрати на обслуговування зовнішнього державного боргу становили 4,5 трлн. крб. — 154,7 %. Непередбачені бюджетом кредити для підтримки пріоритетних галузей народного господарства профінансовано в сумі 2,3 трлн. крб. Бачите, як загалом. А хіба вугільна галузь не пріоритетна? Хіба не була в бюджеті? Хто ж так робить, всупереч закону про бюджет? Адже його подавав уряд, підписував Президент.

Не заклали до бюджету, а витратили на фінансування заходів з підготовки до осінньо-зимового періоду 9,821 трлн. крб. На виділення міністерствам і відомствам кредитів фінансової стабілізації економіки витратили, не плануючи, мало не 10 трлн. крб. тощо.

От воно як: планували на конверсію, а віддали на щось інше. Захотіли і віддали. Все просто. Чи не так? Хто ж приймав рішення, що суперечать закону?

Тоді, коли бюджет ще не був поданий Верховній Раді України, уряд прийняв Постанову № 61-2 від 7.02.1994 р. «Про заходи щодо подолання платіжної кризи в народному господарстві». Відповідно до цієї постанови міністерствам і відомствам було надано урядовий кредит для фінансової стабілізації економіки і провадження весняно-польових робіт на загальну суму майже 15 трлн. крб. Кредит мали повернути вже 1994 року, бо був короткотерміновий. Проте повернули лише близько 5 трлн. крб. та кредитних процентів — 1,4 трлн. крб. Решту — близько 10 трлн. крб. кредиту досі не повернуто. І ніхто за це не відповів. Немає дисципліни у нашій Вітчизні.

Наступні постанови Кабінету міністрів України вже від 26.07.1994 р. № 510 «Про невідкладні заходи щодо забезпечення народного господарства і населення електричною і тепловою енергією в осінньо-зимовий період 1994/1995 року», потім від 1.11.1995 р. № 748 тощо.

(Закінчення на 6-й стор.).

Ганна РОМАНЦОВА, «Голос України»

Курча тютюну як жертва випадку

(тютюн, реклама і закон — хто скаже де тут забобон?)

СЛІД визнати, що найбільший бізнес робиться на маленьких людських слабинах. І рекламний бізнес тут не виняток. Адже шкідливі звички так само одвічні, як добро чи зло, або, точніше, як зло. Боротися з ним марно, проте є можливість зменшити згубні наслідки. Занепокоєні цією майже філософською проблемою, наші народні депутати ухвалили в першому читанні закон, що обмежив рекламу тютюну та алкоголю.

Оскільки офіційної статистики щодо рекламної галузі немає, залишається повірити слову міжнародних експертів. За даними компанії «Делойт і Туш» — консультанта парламентаріїв, — найбільші рекламні агенції України на пропаганді «зілля» збирають від 30 до 80 відсотків власного прибутку.

До речі, стомлене нагадуваннями про вбивчу силу нікотину Міністерство охорони здоров'я ще 1992 року ухвалило Основи законодавства про охорону здоров'я, наклавши табу на будь-яку рекламу тютюну. 1993 року таку саму категоричну заборону закладено в Законі про телебачення і радіомовлення.

А рекламістам та їхнім замовникам — усе то пусте. І от у 1995-му парламентська Комісія з питань законодавчого забезпечення свободи слова та засобів масової інформації — автор Закону про рекламу — зробила у ньому відповідне застереження. Годі, мовляв, співати хвалу поганій звичці. Щоправда, з Кабінету міністрів документ повернули оновленим: курчаті тютюну було даровано свободу, дарма що лише на спеціально відведеній рекламній площі. (Уряд одразу-зметикував, що це може не сподобатися західним інвесторам, які саме нещодавно запросили наших тютюнових директорів до своїх курилок).

Втім, навіть у авторів немає єдиної думки щодо редакції закону. Заступник голови комісії Володимир Алексєєв вважає, що розумні обмеження мають бути:

— Часто-густо телебачення подає паління в романтичному ореолі як необхідний атрибут популярного стилю життя або ж як найефективніший засіб досягнення успіху. Так само не слід надавати подібній продукції кращий ефірний час. А що забув двогорбий пан Кемел у дитячій чи юнацькій телепередачі, у газетних виданнях для малят?

Власне, все це вже враховано в ухваленій редакції закону. Проте народні депутати ще мають зважити на стоси пропозицій та зауважень, що надійшли після першого читання документа. Тому, не бажаючи здавати позиції, рекламісти розпочали інтенсивну теле-, радіо,- щитову кампанію на захист своїх прав.

— Кожний товар, що легально виробляється, має право на рекламу — стверджує Валерій Рудаков, президент асоціації рекламних підприємств «Укрреклама». — Одні з безпосередніх авторів законопроекту, ми одразу наполягали на концепції розумних обмежень. Заказана грушка солодша — всім відома істина. Проте не всім відомі наслідки подібних заходів у декотрих європейських країнах та США.

Навіть Всесвітня організація охорони здоров'я визнала, що між розповсюдженням шкідливої звички та рекламою тютюну прямого зв'язку немає. Проте такий зв'язок існує між рекламою та виробництвом. На ринку Норвегії, де 17 років діяла заборона на рекламу «зілля», частка тютюнових виробів місцевого виробництва зменшилася з 35 до 10 відсотків. Італія сьогодні залишається практично єдиною розвинутою країною, що чинить «тютюновий терор». І ось вам результат: за 30 років заборони частка власної тютюнової продукції на ринках Італії зменшилась удвічі.

Стосовно українських прогнозів, та сама «Делойт і Туш» у разі цілковитої заборони реклами тютюну обіцяє нам втрату 400 000 000 $ у вигляді недоотриманих податків, прощання з мрією про західні інвестиції та решту макро- та мікроекономічних негараздів.

Але... Цифри річ невдячна, тож поговоримо про речі простіші й зрозуміліші. Тютюн належить до так званих «зрілих» товарів, тобто таких, що з'явились на ринку бог знає скільки років тому і зараз добре відомі кожному. З часів Колумба було вирощено, продано та розкурено таку силу сигар, сигарет, трубок та «козячих ніжок», що сучасні завдання реклами полягають суто у поясненні тонких відмінностей нової продукції від старої. Передовсім така реклама інформує про якість продукту, надає можливості зробити правильний вибір.

І навіть коли слюсар дядя Коля, довідавшись про різницю між новим фільтром від «Філіп Морріс» та старим, не зрадить своїй «Примі», то все одно виробник цієї отрути заметушиться напевне.

До речі, мало кому відомо, що в Україні (з'ясовується) під невсипущим оком Міздорову провадиться державна політика обмеження паління. Тож гідне подиву, що водночас у нас продовжують випускати цигарки з найвищим у світі вмістом смол та нікотину.

Наші козаки можуть запросто протрапити до книги рекордів Гіннесса за рівнем споживання цигарок без фільтра (вони становлять 40 відсотків ринку). То як, доживемо ми чи ні до кінця антитютюнової кампанії? І чому б для початку не вжити менш радикальних, проте більш гуманних заходів — обмежити місця для паління, «розвести» курців та тих, хто не палить, у громадських місцях, як це зробили канадці?

До речі, такі суворі правила канадського співжиття не завадили нещодавно Верховному Суду цієї держави скасувати жорсткі обмеження реклами тютюнових виробів. Їх було визнано за невиправдані порушення прав громадян на свободу слова. Аргументи більш ніж цікаві: уряд Канади не зміг подати переконливих доказів того, що тютюново-рекламне голодування сприяло зменшенню кількості курців.

Хай там собі що, але є в арсеналі й простіші засоби. Так, ще одним цивілізованим методом боротьби з палінням має стати соціальна реклама, відома у нас як реклама здорового способу життя. До речі, завдяки ОРТ наш глядач уже познайомився з її прийомами: пам'ятаєте вражаючий «кліпчик» з горою тіл на денці попільнички або жахливі перетворення руки курця, яка старішає на очах і врешті-решт перетворюється на скелет.

Проте... все це потребує чималих коштів і (ось цього нам бракувало і до початку першої перебудови!) неординарного мислення чиновників. А вони досі нічого кращого не віднайшли, як вдарити по якісному цигарковому імпорту підвищеним ввізним митом та акцизним збором. Та нічого, живий ще курилка! Чекаємо підвищення цін та тренуємо легені.

Оксана ТЕЛЕНЧІ, «Голос України»

«Дружба» діє у полі закону

ГЕНЕРАЛЬНИЙ директор державного підприємства магістральних нафтопроводів «Дружба» Любомир Буняк провів прес-конференцію і прокоментував вимушену триденну зупинку перекачування російської нафти за кордон.

Наприкінці листопада минулого року керівництво нафтопроводу «Дружба» повідомило партнерів з Росії (їх нині сто), а також Міністерство палива та енергетики Російської Федерації про те, що із січня 1996 року тарифи за перекачування нафти зростуть на 12—13 відсотків. Такі розцінки спричинені економічними чинниками — експлуатація нафтопроводу коштує недешево. Та однак ціна за транзит нафти через чорноземні зони, через Карпати залишається порівняно з європейськими доволі низькою. Наприклад, за перекачування однієї тонни нафти на відтинку 100 кілометрів «Дружба» отримує нині 0,72 долара. А в Польщі ця цифра становить 1,3 долара.

Підприємства-партнери з Росії поставилися до нових розцінок з розумінням. Тридцять із ста уклали договори, зробили необхідну передоплату, без котрої, згідно з указом Президента України, «Дружба» не надає послуг іноземним партнерам. Та напередодні нового року несподівано вдарив грім із Москви. 27 грудня із Міністерства палива та енергетики Російської Федерації повідомили, що вони не згодні з новими тарифами і наполягають на переговорах із Держкомнафтогазом України. Здавалось би, ніяких «ЧП» — кожна сторона захищає свої економічні інтереси. Любомир Буняк наголошував на прес-конференції, що це — звична ситуація, яка не має ніякогісінького політичного забарвлення. Однак це забарвлення з'явилося у російських засобах масової інформації. «Україна перекрила нафтопровід «Дружба» і посадила колишній табір соціалізму на голодний пайок», — пише газета «Известия». Таке формулювання, м'яко кажучи, некоректне, бо рішення, як підкреслювалося на прес- конференції, ухвалювали на рівні підприємств, а не держав.

Та не всі партнери з Росії наважилися піти проти керівної лінії свого міністерства, у чому нищечком зізналися «Дружбі». Тих, що наважилися укласти договори, Любомир Буняк назвав сміливцями, які ризикують. Він також розвіяв міф про те, що Росія начебто продає Україні нафту за зниженими цінами, а тому, мовляв, підвищення тарифу за транзит неправомірне. Насправді ж ціна російської нафти близька до світової.

Вимушена зупинка обійшлася «Дружбі» приблизно у півтора мільйона доларів. Неважко здогадатися, що партнери з Росії також зазнають збитків, однак міністерство наполягає на своєму: переговори — і край. Що ж, «Дружба» запропонувала проводити їх у Львові, Міністерство палива та енергетики Російської Федерації наполягає на Москві, але Держкомнафтогаз не погоджується і запрошує до Києва. Поки що сторони не дійшли згоди...

У номер

● *Київ*

Грип відступив

Епідемію грипу в Україні локалізовано. У всіх десяти контрольних містах України рівень захворювання на грип зменшився нижче за епідемічну межу, повідомили у штабі боротьби з цим захворюванням при Міністерстві охорони здоров'я України.

За оперативними даними Міністерства охорони здоров'я, за минулу добу в десяти контрольних містах захворіли на грип 16,142 тисячі чоловік. У грудні кількість хворих сягнула 65 тисяч чоловік на добу. У Києві кількість хворих становила 5,449 тисячі, у Львові — 1,222 тисячі.

● *Запоріжжя*

У небо — з новими двигунами

Акціонерне товариство «Мотор Січ» освоїло випуск двох нових двигунів.

Генеральний директор цього підприємства В'ячеслав Богуслаєв заявив, що практично завершено підготовку до підписання актів міжвідомчої комісії по новому двигуну Д-436 для пасажирського літака Ту-334, що його випускатиме київський завод.

Уже в січні цього року розпочнуться випробування експериментального літака Ту-334 з новим двигуном.

В. Богуслаєв повідомив також, що «Мотор Січ» виконало дану раніше обіцянку підвищити ресурс авіаційного двигуна Д-18Т для транспортних літаків Ан-124 «Руслан» і Ан-225 «Мрія».

● *Луганськ*

Невідомий відкрив вентиль

Триває ліквідація наслідків аварії на нафтопроводі Лисичанськ—Тихорецьк.

Як повідомили у прес-службі штабу Цивільної оборони України, залишилося прибрати близько 100 куб. м нафти на ділянці 400 кв.м. На території 500 кв.м грунт, на який розлилася нафта, утилізовано.

Нафта вилилася на грунт 8 січня, коли невідомий відкрив вентиль на нафтопроводі діаметром 700 мм Лисичанськ—Тихорецьк (частина нафтопроводу Куйбишев—Новоросійськ, яким російську нафту експортують до далекого зарубіжжя).

● *Луцьк*

Новий рік почався з новосілля

У Старовижівському районі Волинської області справили новосілля: у селі Смолярі здано в експлуатацію школу на 240 місць, у селі Секунь — Будинок культури й бібліотеку. А в районному центрі 43 сім'ї отримали квартири. Як сказав голова райдержадміністрації Володимир Гайдук, коштом місцевого бюджету в селах району будують ще три школи, газифікують. Таких високих темпів будівництва Поліський район на Волині ще не знав.

● *Дніпропетровськ*

Втекли недалеко

У результаті оперативно-розшукових заходів затримано 4 із 5 чоловік, що скоїли 9 січня втечу з приймальника попереднього затримання міського відділу міліції міста Первомайська Дніпропетровської області.

Як повідомили в центрі громадських зв'язків Міністерства внутрішніх справ України, осіб, що скоїли втечу, обвинувачують у гвалтуваннях, крадіжках та хуліганстві.

Переляк тижня

Сергій ВУСАТИЙ, «Голос України»

Марно били себе в груди?

Президент України Леонід Кучма наприкінці минулого року зазначав директорові другого європейського департаменту Міжнародного валютного фонду Джону Олдінг-Смі, що новий рік Україна стрічатиме вперше без гіперінфляції. Авторитетний іноземець дипломатично погоджувався, що зусилля українського уряду мають справити належне враження на його колег, які в січні визначать остаточну долю четвертого траншу півторамільярдного кредиту «стенд бай».

Як з'ясувалося цього тижня, зусилля українського уряду, справді, справили враження на директорат МВФ, проте — негативне. І найпохмуріші прогнози спостерігачів, схоже, справджуються: МВФ призупинив фінансову допомогу Україні. Голосування з приводу надання нам четвертого траншу кредиту відкладено на невизначений термін. Це означає, що наша багатостраждальна економіка постала перед загрозою втратити не лише 700 мільйонів доларів, а ще й кредит у 2,5 мільярда доларів, який надається державам, які успішно долають бар'єр «стенд бай».

І що ж капіталістів не задовольнило? Здається, усе. Приміром, те, якими темпами Україна обслуговує зовнішню заборгованість, зокрема перед Російською Федерацією. Як відомо, на сьогодні ми завинили Росії за нафту й газ більш як 200 мільйонів доларів США. Не задовольняє МВФ і рівень інфляції, який наш уряд зобов'язувався довести до 1—2 відсотків на місяць ще торік. А до наміру знизити загальний рівень інфляції цього року до 36 відсотків (торік мали за 180) капіталісти з МВФ ставляться доволі скептично. Надто вони вже вибагливі! Ось і розмір дефіциту нашого бюджету їх не задовольняє, і соціальна напруженість у шахтарських регіонах, і життєвий рівень наших трудящих. Цей рівень і нас, грішних, не задовольняє. А як його підіймати? Перекинули минулого листопада в Донбас близько 260 мільйонів доларів, а МВФ знову скривився. Звісно, без фінансової підтримки Заходу проживемо.

Тільки як?

Мал. Сергія ФЕДЬКА.

Презентація тижня

Олександр ПІЛАТ, «Голос України»

«Хочу, щоб мене почули і зрозуміли»

У приміщенні Кримського академічного російського драматичного театру ім. М.Горького відбулася презентація книги колишнього депутата Верховної Ради України, колишнього Голови Верховної Ради Криму, професора Сімферопольського держуніверситету Миколи Багрова «Крым. Время надежд и тревог». Вона охоплює період 80—90-х років, з часу обрання М.Багрова першим секретарем Кримського обкому Компартії України. Це книжка-оповідь, книжка-роздум. У ній — 85 кольорових і чорно-білих фотографій, на яких — автор з багатьма керівниками Радянського Союзу, України, зарубіжних країн, що перебували в Криму на відпочинку чи з діловим візитом.

«Головне, чого я хочу, — щоб мене почули, правильно зрозуміли...», — зазначено у передмові книжки.

На презентації М.Багров сказав, що сьогодні встановилася тенденція ганити минуле, «але майбутнього без минулого немає і бути не може». Головним своїм досягненням автор вважає відновлення республіки в Криму. Він заявив: «Ніколи я не збирався порушувати суверенітет України. Я розумів, що тільки Крим і може чогось домогтися, то тільки в правовому полі України». Тому як напучення пролунала його фраза: «Хочу сказати нинішній Верховній Раді Криму: «Погралися в політику й досить. Давайте зробимо все, щоб життя поліпшувалося».

Неприємне було для автора виключення його з партії Кримським рескомом Компартії Криму. З Компартією Криму, котра підтримала Ю.Мешкова на виборах, він не хоче мати нічого спільного, хоча, як і раніше, вважає себе комуністом.

Стосовно нової Конституції Автономної Республіки Крим М.Багров переконаний, що вона значно поступається перед тією, яку було прийнято при ньому.

Цікавий факт, що його наведено М.Багровим. Напередодні путчу, про який тоді ніхто не знав, у серпні 1991 року до Криму разом приїздили Борис Пуго та Євген Примаков. А тепер останній — міністр закордонних справ Росії. «От що таке «ГКЧП», — підсумував Микола Багров.

Звіт тижня

Марина КОВАЛЬЧУК, «Голос України»

СТО ДНІВ МІНІСТРА

Міністерство юстиції України провело прес-конференцію за підсумками 100 днів діяльності нового міністра Сергія Головатого.

Одним із перших завдань міністра було створення умов для стабілізації роботи колективу, виходу з кризи, бо, за словами С. Головатого, міністерство останнім часом поступово розвалювалося, існувала і кадрова проблема.

Підбиваючи підсумки 100 днів керівництва Міністерством юстиції, С. Головатий, зокрема, відзначив, що було виконано близько 10 тисяч різних доручень уряду, дано правову оцінку доцільності приєднання України до Ради Європи, здійснюється доопрацювання концепції судово- правової реформи України, перебуває на заключній стадії підготовка проекту Цивільного кодексу. Провадилася й інша робота, зокрема складання так званих Білої і Зеленої книг.

Біла книга — це офіційний звіт про діяльність міністерства за 1995 рік. Зелена — план дій на найближче майбутнє, що передбачає повну зміну статусу Міністерства юстиції, його функцій у системі органів державного управління і в суспільстві загалом.

На завершення міністр висловив сподівання, що Міністерство юстиції буде органом сприяння становленню громадянського суспільства в Україні, утвердження принципів верховенства права і справедливості, органом забезпечення прав людини.

Питання тижня

Валерій ДРУЖЕНКО, «Голос України»

Ядерна політика: від базування до ліквідації з можливим силосуванням?

Вибух, що пролунав минулого тижня у Первомайську, що на Миколаївщині, вкоротив життя тутешній шахтно- пусковій установці. Це перша «жертва» в рамках тристоронньої з Росією і США домовленості, згідно з якою Україна позбудеться 36 відсотків усіх наявних на її території ШПУ. Разом з тим об'єкти, що «залишаються в живих», будуть пристосовані для мирного служіння. Тільки от лихо — не придумали поки що, як ефективно використати ці 64 відсотки ракетних штолень, хоч до розв'язання проблеми з недавнього часу залучено вітчизняних учених мужів.

Як розповів на прес-конференції, що відбулася цього тижня в Києві, міністр оборони України Валерій Шмаров, останнім часом це питання дедалі більше мусують у засобах масової інформації: на суд громадської думки виносять різні пропозиції, аж до використання шахт триметрового діаметру і глибиною 50 метрів під силосну яму або для розведення печериць.

А на державному рівні з представників різних міністерств і відомств, учених створено спеціальну комісію, яка в тримісячний термін має узагальнити пропозиції щодо використання ШПУ у народному господарстві і виокремити найдоцільніші. Втім, якщо навіть за цей період державні мужі не зможуть визначитися, навряд чи варто звинувачувати їх у невинахідливості. Адже, за словами Валерія Шмарова, за кордоном також намагалися вивільнені ШПУ змусити працювати на економіку: в Росії зробити це так і не змогли, а в Америці не вигадали нічого кращого, як влаштувати на одній з шахтно-пускових установок музей. Поки що найреальніший шлях до хоча б часткового відшкодування коштів, вкладених у будівництво таких об'єктів, вважають у Міністерстві оборони, — «евакуація» і використання вмісту ШПУ: високоякісного металу, кабелів, апаратури.

На фото Олександра КЛИМЕНКА: шахтно-пускову установку в Первомайську ліквідували. А що робити з тими, які не підлягають знищенню?

«Подарунок» тижня

Що написано пером,..

або Різдвяний «подарунок» колег з «Независимости»

Новорічних різдвяних подарунків і поздоровлень наша газета отримала чимало. А також привітань з нагоди п'ятиріччя «Голосу України», за що редакція щиро вдячна всім друзям газети.

Не забула нас своєрідно привітати і газета «Независимость». В номері за 5 січня вона написала, що працівникам "Голосу України", передбачено тільки на зарплату в проекті бюджету держави на нинішній рік 538 мільярдів карбованців.

Ми підрахували: згідно обіцянки «Независимости» на одну нашу редакційну душу припадає три мільярди карбованців зарплати в 1996 році, або щомісяця — по 250 мільйонів крб. Спасибі, звичайно. Але як дотриматися такої обіцянки, якщо фактична середня зарплата в «Голосі України» становить 15 мільйонів карбованців на місяць? Пропозиція одна: «Независимость» пообіцяла, їй і виконувати. Тобто доплачувати кожному співробітнику «Голосу України» по 235 мільйонів крб. щомісяця. За рахунок «Независимости». щоб слово з ділом не розходилося.

Іншого шляху підтвердити правдивість опублікованого просто не існує.

Прогноз на завтра

Приватизація печального образу

***В** 1996 року Фонд державного майна України планує завершити сертифікатну приватизацію в країні. 31 грудня 1996 року проектом Державної програми приватизації на поточний рік визначено останнім днем використання приватизаційних майнових сертифікатів.*

Фонд держмайна звернувся до Президента з проханням скоротити строк видачі населенню приватизаційних майнових сертифікатів з 31 грудня 1996 року до 30 червня поточного року.

Спеціалісти ФДМ побоюються, що частина цінних паперів, які мають бути використані в процесі приватизації, не буде забезпечена майном.

Перший заступник голови ФДМ Євген Григоренко нагадав в інтерв'ю агентству «Інтерфакс-Україна», що у грудні 1995 року тимчасово припинено приватизацію підприємств нафтогазової галузі. Нині перелік підприємств, які не підлягають приватизації, містить понад 6,5 тисячі.

За даними Міністерства статистики України, вартість основних фондів та обігових коштів, що були в державній власності за станом на 1 жовтня 1995 року без урахування вартості державного житлового фонду, становила близько 6,217 квдрлн. крб. За даними ФДМ, приватизаційні майнові сертифікати громадян мають бути забезпечені майном на загальну суму близько 2160 трлн. крб., компенсаційні сертифікати, видачу яких, за останніми офіційними даними, буде розпочато навесні цього року, — на 300 трлн. крб., житлові чеки — на 640 трлн. крб.

Питання введення в обіг останнього цінного паперу — житлового чека — поки не вирішено. Спеціалісти пояснюють це тим, що спочатку цей цінний папір було призначено для приватизації житла і не забезпечено майном державних підприємств, які підлягають обов'язковій приватизації.

Якщо Верховна Рада винесе рішення про використання житлових чеків як сплату за акції приватизованих підприємств, ФДМ звернеться до парламенту з проханням про збільшення переліку середніх і великих підприємств, які підлягають обов'язковій приватизації, за рахунок скорочення списку підприємств, які не підлягають приватизації, сказав Є. Григоренко.

За даними ФДМ, приватизаційні сертифікати одержали більш як 50 відсотків громадян України. За розрахунками ФДМ, у середньому щомісяця приватсертифікати одержують близько 2 млн. чоловік.

Однак темпи вкладення цінних паперів набагато повільніші, що, на думку експертів, спричинено низькою інвестиційною привабливістю підприємств.

За даними ФДМ, за 11 місяців 1995 року в Україні приватизовано 12497 об'єктів, серед них 9745 об'єктів малої приватизації (43,3 відсотка), 2704 середніх і великих об'єктів (33,3 відсотка), 48 з 1200 об'єктів незавершеного будівництва, що підлягали приватизації в 1995 році.

Мал. Володимира ВАСЬКОВЦЕВА.

Цитата тижня

Комуністи загрожують «упереджувальним»...

Проведення «упереджувального» референдуму з положень проекту нової Конституції, на чому наполягають комуністи, є **«спробою дестабілізувати політичну ситуацію в Україні, зірвати прийняття Конституції і перенести центр ваги на деякі її аспекти». Про це заявив в інтерв'ю агентству «Інтерфакс-Україна» у вівторок начальник управління адміністрації Президента з питань внутрішньої політики Сергій Телешун.**

Референдум, за його словами, може «подовжити процес прийняття Конституції й загострити суперечності між різними політичними силами».

Допомога тижня

Бабці на бублик

Кабінет міністрів України своєю постановою встановив з 1 січня 1996 року державну грошову допомогу в розмірі до 1,5 млн. крб. самотнім непрацюючим громадянам, що досягли пенсійного віку або визнані інвалідами 1-ї чи 2-ї групи.

Допомогу надаватимуть також сім'ям, що складаються зі згаданих категорій громадян, середньомісячний сукупний доход у яких на одного члена сім'ї не досягає вартості межі малозабезпеченості — 4,8 млн. крб.

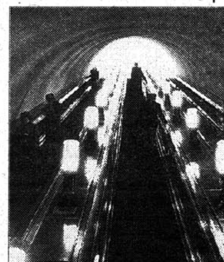
Міністерствам і відомствам також доручено встановити у двотижневий термін порядок виплати допомоги, а також до 1 березня 1996 року подати до Кабінету міністрів пропозиції з уніфікації системи виплати грошової допомоги іншим категоріям непрацюючих громадян.

Чутки тижня

Микола НЕЧИПОРЕНКО, «Голос України»

Радість чи біда?

***Ч**УТКИ та плітки змусили прес-службу Дніпропетровської обласної Ради терміново скликати журналістів з приводу пущеного напередодні нового року метрополітену. Подейкують, начебто підзем-*

Як на мене, це той випадок, коли чи не самі газетярі якщо не спровокували, то наврочили недобрі чутки.

Ще лише готувалися відкривати метро, а «Новая газета» непересічну подію поспішила назвати «торжественной жутью». На яких підставах? А на тих, що метрополітен, мовляв, має не радувати дніпропетровців, а жахати, як неминуча загроза. На «збуджену стресами» думку автора публікації І.Старенка, аварій та катастроф на ньому не уникнути. За день і «Комсомольская правда» підхопила поговір, ніби дніпропетровський метрополітен працюватиме лише кілька днів, а потім його закриють, щоб не випробовувати долі. Що навіть астрологи передбачають велику аварію.

Насправді метрополітен працює і перевозить навіть вдвічі більше пасажирів, ніж передбачали.

Очевидний парадокс: хоча багато хто надто полюбляє смакувати чутки, однак мало хто приязно їх сприймає. Тицьнув квачем, а тепер спробуй відмитися...

У світі шанується і незалежна, і опозиційна преса, але винятково розумна, аргументована і конструктивна. Отож сором сьогодні за своїх колег. Бо чутки про «смерть» дніпропетровського метро надто перебільшені.

Заява тижня

У «Нової мови» нема спільної мови?..

Попередні запевнення керівництва Національної телекомпанії України про те, що на початку цього тижня будуть з'ясовані усі питання щодо невиходу програми «Післямова» і буде підписаний новий договір між НТКУ та ТК «Нова мова», не виправдалися.

Телекомпанії повідомили, що з початку 1996 року повністю змінюються правила співпраці НТКУ з недержавними студіями. Нам запропонували абсолютно новий варіант договору. Цей документ вимагає винятково уважного вивчення, оскільки має визначати майбутні умови існування ТК «Нова мова» в національному телеефірі. Низка положень запропонованого варіанта договору відверто неприйнятна, а тому з вини НТКУ переговорний процес затягнуто.

Телекомпанія "Нова мова" повідомляє, що незалежно від ходу переговорів з НТКУ програма "Післямова" буде підготовлена до ефіру на 21.01.1996 року, касета з програмою буде вчасно доставлена в телевізійну апаратну.

Проценти тижня

Інфляція в грудні в Україні — 4,6 %

Інфляція в Україні в грудні 1995 року становила 4,6 %, повідомили агентству «Інтерфакс-Україна» в Міністерстві статистики.

У листопаді рівень інфляції становив 6,2 %, у жовтні — 9,1 %, у вересні — 14,2 %.

Грудневий рівень інфляції — найнижчий у 1995 році.

Аналогічного рівня було досягнуто в серпні минулого року.

Коментар

Ольга ВАУЛІНА, «Голос України»

Незамінних немає. Є «зайві»

***Н**А ЖАЛЬ, у новий рік ми увійшли зі старими проблемами. Одна з них — зайнятість населення. Часи тотальної зайнятості пішли в непам'ять. Тріумфальний похід безробіття Україною триває. Вітчизняний ринок праці нагадує айсберг, верхівка якого — офіційні клієнти державної служби зайнятості, а підводна частина — приховані безробітні.*

На кінець минулого року на обліку в службі зайнятості перебували 112,6 тисячі громадян, які одержали статус безробітних. Іще 600 тисяч співвітчизників, не знайшовши свого місця в новому економічному житті, зареєструвалися у центрах сприяння зайнятості як такі, що шукають роботу. 46% з цієї кількості спраглих втамували свій голод до праці завдяки системі державної служби працевлаштування, 11% — перекваліфікувалися, 4% — були охоплені громадськими роботами: прибирання вулиць, озеленення тощо. Щоправда, останній вид сервісу нагадує легенди про трудовий ентузіазм батьків і дідів, бо легше й вигідніше нині взятися до перепродажу сигарет і шоколадок, аніж за копійки махати мітлою...

Утім, незапитані в народногосподарському комплексі руки й голови не надто покладаються на допомогу держави. У народі починає розвиватися капіталістична жилка: кожен влаштовується, як уміє, і переважно в малому тіньовому бізнесі. Феномен українського безробіття в тому, що його, по суті, не існує. Постачати до торговельної мережі горілку, снікерси й памперси, закуплені на базарах Польщі чи навіть на барахолці сусіднього райцентру, — це також робота. Щоправда, немає тарифних ставок, штатного розкладу, профспілкової допомоги, але ж і податків ніхто не платить, і начальників немає (рекет поза увагою).

А поки народ, як може, заробляє на кусень хліба з маслом, у державному секторі 143,6 тисячі вакансій чекають на заповнення. Отож, робота є, але працювати ніхто не бажає. Попит не відповідає пропозиції. На біржі робочої сили пропонують переважно некваліфіковану працю. А «вантажити апельсини діжками» піде далеко не кожний токар шостого розряду: тут має місце морально-психологічний бар'єр. Однак його легко усунути доброю платнею. Адже не вадить, приміром, нашому докторові наук мити посуд у якійсь закордонній забігайлівці, отримуючи за це 5 доларів за годину. На думку директора Республіканського центру зайнятості Володимира Єрасова, поки в країні не запрацює механізм цивілізованої оплати праці, проблему безробіття не розв'язати.

Одним з парадоксів нашого ринку праці є приховане безробіття. На думку фахівців Міністерства праці України, фіксований ринок робочої сили не відповідає дійсності. Нині у вимушених неоплачуваних відпустках перебувають близько 4,5 мільйона працездатних громадян України. При цьому втрачається кваліфікація, нема ані моральної, ані матеріальної заінтересованості, падає дисципліна, а отже — неминуча соціальна деградація особистості.

Прогнози на майбутнє оптимізму не вселяють. Щоб оздоровити економіку, треба відмовитися від послуг 2,5 мільйона трудівників її сектора. Цього року служба зайнятості очікує близько 400 тисяч «зайвих» людей. За безробіття, що прогресує, державна політика у сфері зайнятості матиме обо-

ронний характер. А саме — буде збільшено соціальні гарантії незайнятим громадянам. Державі вигідніше платити за простій робітникові, аніж забезпечувати його місцем.

На стадії доопрацювання перебувають законопроекти, що забезпечать правову базу нової політики зайнятості. Головне ноу-хау проекту закону «Про зміни й доповнення до «Закону про зайнятість», що його невдовзі розглядатиме Верховна Рада, полягає в тому, що з держпідприємств і організацій буде знято відповідальність за виплату допомоги вивільнюваним працівникам. Пропоновано цей обов'язок покласти на Фонд зайнятості. Законодавчі зміни вимагатимуть збільшення обсягів Фонду на 20,6 трлн. крб. При цьому армію безробітних, що зростає, доведеться годувати платникам податків, які працюють.

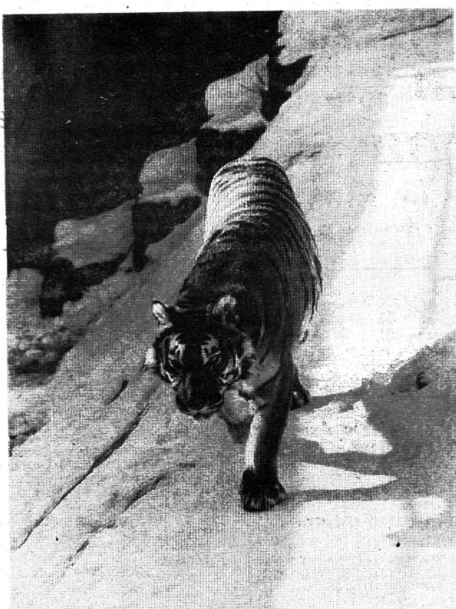
Фото Олександра КЛИМЕНКА.

• Ідемо продавати...

Недописана казка

Дмитро КОНОВАЛОВ, «Голос України»

(Початок на 1-й стор.).

Усе почнеться з вухатої сови. Вона живе в будиночку екскурсбюро, що поруч із головним входом зоопарку. Саме з неї, бо бачить усіх найперша, а закапелок, в якому живе, отак одразу й не помітити. Вдень, коли людей забагато, мовчазна й на все дивиться великими попереджувального кольору очиськами. Немов натякає: «Тс-с! Мовчи! Це глибоко між нами!» Але в ту ніч! Вухата пугукне, розбудивши хвилястих папужок на стіні, ті своїм переляканим цвірінчанням попередять какаду в будинку дирекції, а той уже віддасть наказ: «Можна починати!» І чергові по зоопарку, можеш бути впевнений, ані опалювачі, ані нічна охорона, ані госпдвір, ба навіть ветлікар, нічого не побачать. Не через те, що недбало ставляться до своїх обов'язків, Боже боронь! А тому, що спостерігатимуть за зовсім іншими, цілком реальними, а не казковими речами. А як би ти не любив тварин, хай навіть бойових собак, дуже модних нині, все одно без віри в існування казкових героїв у новорічну ніч нічого незвичайного не вгледиш. Так що можна бути цілком спокійним. Бо хто в них тепер вірить, окрім нас із тобою, Малюче?

Якщо ж і твої справи у цьому ділі не вельми добрі, не сумуй передчасно: маєш шанс потрапити на свято вдень. Теж повинно бути весело! Одна тільки заборона: ніякої стрілянини з петард та іншої галасливої зброї. Звірі цього чомусь не люблять. Все інше — будь ласка: різні лекції, консультації, вікторини, екскурсії, біля фонтана показуватимуть різних їжачків, морських свинок, пацюків, тхорів, кролів домашніх тощо. Ще можливі якісь приємні несподіванки... Бо який без них Новий рік?

Ну, а якщо ти якось уберігся від різних телевізійно-комп'ютерних надмірностей за читанням книжок Родарі, Ліндгрен, Грімм та інших дуже розумних і дуже добрих казкарів, то маєш знати: у середині казки героям завжди вкрай погано, бо інакше про що писати? Так ось, зараз ми с тобою перебуваємо якраз у розпалі сюжету. Я днями пройшов, передивився, на кого можна покластися у цю ніч, і маю сказати: справи наші з тобою не вельми добрі. Не через те, що ведмеді-бурмила дружно поринули у зимову сплячку, бо треба шукати ведмежат. Немає зайчиків-побігайчиків. І вовчик-братик зник. Правда, і герої закордонних казок зазнали втрат. Не повернуться старі лев та верблюд. Але то їхні справи, а нам свої рідніші. І як добре, що лисичка-сестричка на місці. Наша. Руда. Казала, що не підведе. Якщо не бреше. Є мишки-шкряботушки. З ними все гаразд. З гризунами завжди все гаразд. А от далі доведеться думати про заміни. На цьому етапі сюжету не тільки ми з тобою — усі дорослі замінюють своє на закордонне, бо свого або обмаль, або немає. Ну добре, зайчика замінять кролики. Аби під час денних програм вони не повтомлювалися, як батько після роботи. Сам знаєш, яке з нього тоді пуття. Жабку, якщо виникне потреба, підмінить нільський крокодил, на батьківщині він досягає 4-метрового зросту. З таким де хочеш пройдеш. Я думав, лева може замінити пантера багіра. Чорна, гнучка. Але мені натякнули, що з нею краще не зв'язуватися. Нетовариська, та й характер у неї — гірший, ніж у нелюбимої вчительки. Можна пошукати серед мавп. Є павукоподібна пара. Чудо, а не пара. Та й узагалі вибір великий: близько п'ятисот видів тварин. І якщо увімкнути власну фантазію, виплутатися якось та можна. Для такого книгаря, як ти, у цьому не буде великих проблем.

От тільки як би на нас не чекали неприємні новини... Ще коли я був у зоопарку в передсвяткові дні, закрилися для нашого з тобою відвідування, у зв'язку з грипом, вольєри приматів, як по-науковому обзивають мавп. Бо вони хворіють так само, як і ми. Шимпанзе, наприклад, узагалі називають двійником людини, бо в її мозку близько трьохсот спільних рис з мозком людини. Тому навіть грізне посвідчення «ГУ» виявилося безсилим. І якби епідемія не спала, зоопарк закрили б зовсім. Але це тільки побоювання. У казках нас теж лякають, а потім, виявляється, — все гаразд.

Як і закінчення в казках завжди добре. От тільки з кінцем доведеться трохи зачекати. Наша з тобою, Малюче, ще не дописана.

P. S. Автор висловлює щиру подяку працівникам Київського державного зоологічного парку В. М. Зайцевій, К. М. Ходарченко та Т. Д. Абакумовій за допомогу в організації матеріалу.

Бюджетна дисципліна

(Початок на 2-й стор.).

Приймали постанови, видавали і не повертали кредити, змін до бюджету не вносили, порушували закон, проте це не турбувало ні керівництво Кабінету міністрів, ні керівництво Мінфіну, не скасовував незаконних постанов Кабінету міністрів Президент країни, не оскаржував порушення закону Генеральний прокурор країни.

Сума безвідповідальності перевершила критичну масу. Неповагу до закону продемонструвала вся виконавча влада і тим дала приклад іншим. Відома приказка, що закони пишуть для простих людей. Вона знайшла, на превеликий жаль, цілковите підтвердження в нашій Україні.

Мені можуть заперечити: чого займаєш старе — Ю.Звягільський — в Ізраїлі, В.Масол — у залі Верховної Ради, немає колишнього міністра фінансів П'ятаченка і багатьох інших. Може, й не варто було б, проте... Люди приходять і йдуть, а безладдя залишається.

Переді мною довідка про виконання Державного бюджету України за 10 місяців 1995 року. Доходну частину бюджету за кількома позиціями зірвано: надходження відрахувань від перевищення поточних доходів над витратами Національного банку (план — 60,8 трлн. крб., факт — 0), рентна плата за нафту й газ і різниця в цінах на газ (план — 197 трлн. крб., факт — 59 трлн.крб., або 30 %). Я навів найхарактерніші приклади.

За «упущеннями» такого роду стоять невиплати за кілька місяців зарплати працівникам бюджетної сфери, недофінансування майже за всіма позиціями витратної частини. Все це спричинило страждання мільйонів людей. А хто за це відповів? Як бачите, не зайве і колишнє згадати.

Закон про Державний бюджет країни — законодавчий акт великого економічного й політичного значення. Складений на основі урядової програми соціально-економічного розвитку, він покликаний регламентувати виконання цієї програми і забезпечити досягнення планованих результатів.

Наявна практика виконання бюджету порочна, і її наслідком може бути тільки зрив усіх програм. Це й відбувається.

Якщо Президент і уряд серйозно ставляться до своєї програми, якщо Верховна Рада затвердила цю програму, то обом гілкам влади — виконавчій і законодавчій — слід суворо дотримуватися закону про Державний бюджет і вчасно вносити до нього зміни, якщо того вимагатиме життя. Тільки таке ставлення до закону створить передумови для його стабілізуючого впливу на економіку і порядок.

Цього вимагає життя.

Володимир ПУСТОВОЙТОВСЬКИЙ, заступник голови Комісії Верховної Ради України з питань бюджету.

Анатолій КОБЕЛЬНЮК, «Голос України»

Килими з-під рук шахтаря

Коли Анатолій Миколайович Вишенько пішов із шахти «Білорічинська» виробничого об'єднання «Луганськвугілля» на заслужений відпочинок, то «проміняв» вибійний молоток на велосипед. Та став не педалі крутити. Йому потрібен був лише велосипедний колісний обід — з нього виготовив...п'яльця. І почав ткати килими.

Ця справа незабаром перетворилася на сімейну. Сини Анатолія Миколайовича готують інструменти, невістки відбілюють основу і фарбують пряжу. І виходять з-під рук шахтаря такі килими, що замилуєшся, — тут оживає вся українська природа.

Луганська область.

Олексій КАВУН, «Голос України»

Гарні жінки в Болгарії, та найчарівніша — з Житомира

У Житомирі побувала «Місіс Болгарія» — Світлана Минчева. Приїжджала не в справах, а до мами, бо найчарівніша жінка Болгарії — житомирянка.

1989 року Світлану, тоді ще Додельцеву, директор конкурсу «Міс Житомир» Петро Щербина запросив узяти участь у першому житомирському огляді красунь. З його легкої руки дівчину розгледіли аж у Варні і запросили до престижного рекламного агентства, де працює й нині. Вийшла заміж, народила доньку. Піднімалася сходинками конкурсів жіночої краси і зрештою була визнана найчарівнішою жінкою Болгарії. Одержала запрошення взяти участь у найпрестижніших конкурсах «Місіс Європа» і «Місіс Світу».

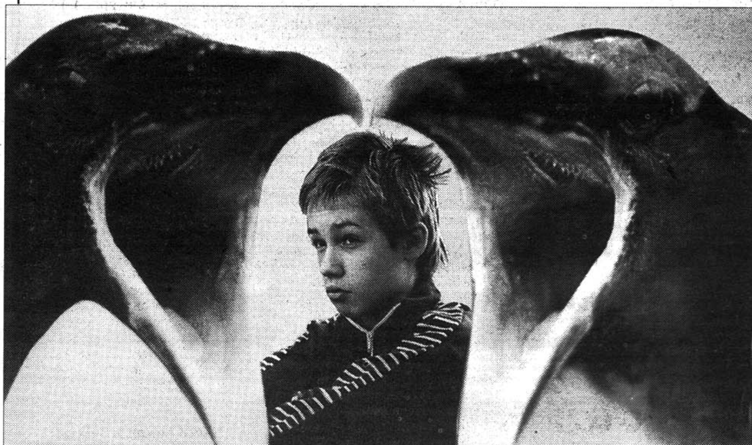
Гостюючи в Житомирі, Світлана Минчева розповіла, що готується до показу колекції моди свого агентства в Італії та Франції, а мріє про те, щоб такий показ 1996 року відбувся і в Житомирі.

Житомир.

Григорій ГРИНЬ, «Голос України»

Таємничий вояж тренера

Полтавська міліція розкрила злочин із викраданням дітей

З ПОЛТАВИ 16 жовтня вивезли шістьох 11—13-річних хлопців, членів футбольної команди спортивного товариства «Локомотив». Лише на 12-й день їх кинулися шукати: спершу батьки, а затим і міліція. На п'яту добу хлопців виявили в Ялті і доставили додому. Їх «тренера», 28-річного мешканця Йошкар-Оли Юрія Бесєдіна, привезли до Полтави окремо — в наручниках.

Ця незвична історія мала значний розголос у місті. І хоча вже минув час, триває слідство, багато чого у ній так і залишилося загадковим. І головне — з якою метою Бесєдін вивозив дітей? Його версія — нібито для участі у футбольному турнірі у Фінляндії — одразу лопнула, мов мильна бульбашка. Та про все по черзі.

До Полтави шахрай прибув не сам. Разом з ним подорожувало дев'ять хлопчаків з Республіки Марій Ел — юні футболісти. Поселилися за підробленими документами у п'яти двомісних номерах приміського санаторію «Лісові поляни», без оплати. Коли головний бухгалтер зажадала розрахуватися, Бесєдін власноруч вивів гарантійного листа на фірмовому бланку футбольного клубу «Волга». Клуб, як і приватне екскурсійне бюро «Большая Волга», належали саме Бесєдіну, але вже давно збанкрутіли і борг державі (Росії) становив більш як мільярд рублів. Бесєдін мав також інші нелади із законом: торік проти нього порушували кримінальну справу за шахрайство, але справу було припинено через хворобу. Лікарі визнали, що в Бесєдіна надто слабкий зір, щоб відповідати в суді. Парадокс: для подорожей і навіть ролі тренера придатний, а для відповідальності — ні. Цікавила його діяльність і кримінальну міліцію Нижнього Новгорода. Причина — заподіяння тілесних ушкоджень дітям, з якими здійснював поїздки.

Фальшиві документи, з єдиним атрибутом на них — саморобним штампом, якого Бесєдін купив у відділі канцтоварів московського ГУМу, магічно подіяли на бухгалтерію санаторію — тут його більше ніхто не тривожив. Далі гастролер пробився на місцевий футбольний олімп і провів кілька товариських зустрічей з футболістами-однолітками. А заодно пообіцяв кільком батькам повезти їх талановитих синів на турнір до Фінляндії. За кошти... Волзького пароплавства! Очевидна липа їх не насторожила. Не оформивши жодного відповідного документа для зарубіжної поїздки, батьки благословили хлопчаків, видавши кожному по кілька мільйонів карбованців. А деякі вручили ще й по літрі горілки — в Суомі, мовляв, вона цініться, отож буде для бізнесу.

А тепер пропонуємо пояснення самого Бесєдіна: «Про Фінляндію я казав для того, щоб батьки дали дітям грошей. Насправді ці гроші я взяв собі. Я думав, що коли не сказати про закордон, то дітей не відпустять».

Отак, видуривши в гостинних полтавців 370 мільйонів карбованців, прихопивши дітей, зник у невідомому напрямку.

Коли забили на сполох по обидві сторони українсько-російського кордону, стали виявлятися деякі подробиці цієї загадкової подорожі і особи, ще більш загадкового організатора. З'ясовується, тиждень група із 17 чоловік проживала безплатно у столичному готелі «Братислава». «Тренер» умовив (!?) прийняти їх у борг. Тут же Бесєдін робив дітям ін'єкції, брав кров «на аналіз». Що колов дітям — невідомо, з якою метою — також. Затим виїхав до Криму. Групі сказав, що прибули до Євпаторії і заборонив телефонувати додому. Насправді поселились у Ялті. Тут його і затримали.

Дітей повернуто батькам. Бесєдіна заарештовано, але запитань не стало менше. Бо так і не встановлено мету, з якою він вивіз хлопчиків з Йошкар-Оли і Полтави. Я розмовляв з кількома досвідченими співробітниками міліції, які брали участь у пошуках зниклих дітей і знають подробиці тієї історії, щодо правдивості свідчень Бесєдіна. Вони вважають, що поїздки на футбольний турнір — лише прикриття якихось прихованих задумів. І навіть шахрайство — злочин побіжний. Імовірно, йому були потрібні саме підлітки. Здорові, треновані — юні футболісти для цього підходять якнайкраще. Мимоволі пригадуються історії про нелегальне вивезення за кордон живих донорів або їх внутрішніх органів. «Товар» має попит, оплачують його дуже високо. А сама поведінка Бесєдіна — часті зміни місцеперебування (і під секретом!), незрозумілі медичні досліди над дітьми — хіба не підтвердження цієї версії? Не дуже він схожий на дрібного підсліпуватого шахрая. Насправді — психолог-аналітик, який зумів обвести довкола пальця десятки дорослих людей, і батьків насамперед. Можливо, і нині, на слідстві уміло грає свою роль — футбольного фаната. А в спектаклі був таким собі маленьким ланцюжком: зібрав групу і доставив до умовного місця. А далі — інші виконавці. За два тижні, що перебував у «вільному плаванні», а затим розшуку, знайти шпаринку в наших кордонах — не проблема. А хіба мало прикладів наявностей в них цілих коридорів — великі гроші здатні багато чого зробити. А тоді спробуй відшукай дітей на сході чи заході, у якій-небудь гарячій точці, де під об'єктивами телекамер гинуть тисячі людей і сотні з них так і залишаються безіменними.

А пишемо це насамперед для того, щоб ще раз сказати батькам: не будьте легковажні і довірливі, бережіть своїх дітей, бо не завжди усе так щасливо закінчується.

Полтавська область.

Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ, «Голос України»

Новорічні німецькі враження від українського кордону

ІНОЗЕМЦІ потроху відкривають для себе Україну. Щось їм подобається, щось дивує, а щось і шокує. Нещодавно два моїх знайомих німецьких студенти Лукас та Петер провели кілька тижнів у нашій країні. Так сталося, що з вагомих на те причин вони прострочили на кілька днів свої візи, а продовжити їх не було можливості. Це, мабуть, порушення, але мова зараз не про те. Сіли вони в поїзд Київ—Вроцлав і поїхали через Польщу додому.

Нещодавно один з них написав листа. І ось що сталося з ними на україно-польському кордоні, на станції Мостиська. Цитую листа.

«На кордоні офіцер зібрав наші паспорти. Трохи пізніше він повернувся із жінкою-перекладачкою. Нам сказали, що ми маємо залишити поїзд.

Офіцер звелів нам зачекати у великому холі станції, а сам кудись пішов. Ми сиділи й чекали, але він не повертався. Натомість водії-таксисти з обличчями мафіозі почали атакувати нас пропозиціями перевезти нелегально до Польщі. Ми відмовилися і спробували знайти офіцера з нашими паспортами, але ні його, ні якогось офісу не було на цій великій станції.

Аж раптом з нашими паспортами прийшов... один із таксистів. Дивовижно! Петер сказав, що всі вони тут заодно і що ми не маємо іншого шансу, аніж скористатися послугами того таксиста і їхати на автоперехід, де таксист, безперечно, має друзів. Водій назвав ціну — 30 доларів. Я, звісно, не був у захваті від цієї поїздки, але ми поїхали, бо вибору не було.

На кордоні таксист і його друг («офіційна персона» — так називають його в листі) захотіли отримати з нас гроші. Але ми сказали: спочатку через кордон, а потім гроші. Врешті-решт, після суперечок ми віддали гроші, таксист зник, а «офіційна особа» повела нас до якогось офісу на автопереході, де ми змогли... легально продовжити візи. Отже, водій таксі із своїм другом нас обдурили, але ми були живі і в Польщі!»

Радість громадян Німеччини від прощання з Україною можна зрозуміти. На жаль, враження у них про нашу країну залишилися не найкращі. Нас, звісно, такими розповідями аж ніяк не здивуєш, про корупцію на кордоні і про зв'язки митників і прикордонників із різноманітними ділками загальновідомо.

Для порівняння розповім ще інший випадок. Кілька років тому автор цих рядків подорожував у тій-таки Німеччині. І, оскільки подорож була дуже цікава, а термін візи досить короткий, я її теж прострочив. Німецька поліція «взяла» мене на пероні прикордонного містечка Франкфурт-на-Одері. Подивившись на візу, а потім на мене, вони сказали ламаною російською мовою: «Платіть!», — і красномовно полускали пальцями. Я відповів, що студент і що «платіть» немає чим. Мене завели до їхньої станційної дільниці, на совість обшукали. Нічого не знайшовши, склали протокол, ще якісь папери, взяли з мене пояснювальну записку і зачинили в своєму «допрі». Щоправда, ненадовго, на кілька годин, до того, як прийшов наступний поїзд на Варшаву. Оце і все. Треба сказати, що на такі дрібниці, як прострочена віза, німці почали звертати увагу лише після масового нашестя до їхньої країни дешевих «Гастарбайтерів» з колишнього Союзу. За одного з них прийняли, очевидно, й мене.

Мал. Володимира ВАСЬКОВЦЕВА.

Наталя ФІЛІПЧУК, «Голос України»

Стій, хто їде! Реєструйсь!

Адже й досі існує практика вписувати до паспорта міста, в яких планує побувати зарубіжний гість.

І ось — свіже бюрократичне нововведення. А точніше, призабуте старе. Ще за часів СРСР існувала норма, згідно з якою іноземці були зобов'язані протягом трьох перших днів перебування в якомусь із міст чи райцентрів зареєструватися в органах внутрішніх справ. З 1 січня цього року таку практику закріплено документально.

Зареєструють іноземця, якщо цього офіційно зажадає запрошуюча організація або зарубіжне представництво. Згідно із Законом «Про правовий статус іноземців», правило поширюється на всіх іноземців. Щоправда, є винятки. Не матимуть клопоту представники міжнародних організацій, зарубіжні журналісти, акредитовані в МЗС, неповнолітні, туристи, що здійснюють круїз, іноземці, що приїхали до України менш як на 3 доби і, звичайно ж, члени державних, урядових та парламентських делегацій.

З одного боку, можна обуритися: знову «паяємо» залізну завісу. Але, з іншого боку, ні для кого не секрет, що Україна давно перетворилася на прохідний двір. І особливо великий потік іноземців, які незаконно живуть в Україні, лине з держав СНД, що мають між собою практично прозорі кордони.

Щоб якимось чином запобігти незаконній міграції, учора на засіданні Ради міністрів закордонних справ держав — учасниць СНД обговорювався проект Угоди про прикордонне співробітництво. Але це — ще справа часу. А нині кожен захищається, як може.

Людмила ФІСЮН, «Голос України»

Доларовий ажіотаж може дорого коштувати

ПОКИ в Україні очікували гривні, американська влада уже сповістила про введення в обіг з 1996 року нових доларових купюр. Як відомо, цей процес розпочнеться з обміну 100-доларових купюр США.

Якщо вірити офіційним повідомленням керівників Федерального резерву США і валютного управління Національного банку України, із власниками американських доларів у нашій державі поводитимуться також цивілізовано. Тобто, усі доларові купюри, починаючи з випущених в обіг з 1928 року, безвідмовно прийматимуть у банківських установах і обмінних пунктах, які мають ліцензії НБУ. Заступник начальника валютного управління НБУ Тетяна Важеєвська запевняє, що старі купюри будуть в обігу аж до їх повного зношення. По-друге, українські банки офіційно отримають нові купюри від Федерального резерву США не раніше другого півріччя, обмінявши наявну готівку старого зразка на нову. По-третє, як повідомили із США, обмін відбуватиметься поступово і без усіляких комісійних.

Проте українським громадянам, навченим гірким досвідом минулих грошових реформ (особливо повчальним був досвід «павлівських» п'ятдесяток), Новий рік не приніс особливого душевного спокою. Бо в процесі кожного грошового обміну насамперед втрачали пересічні громадяни. Чи є гарантія тепер, що пункт, до якого звернеться, обміняє 100-доларову купюру? Особливо, приміром, коли захочете обміняти із 100 лише 10 доларів, а решту 90 взяти як доларову здачу?

Вам просто можуть запропонувати абсолютно невигідний курс. Або пояснять, що на даний момент в пункті немає доларової чи карбованцевої готівки... Що тоді?

—Цілком можливо, що на перших порах доларовий курс дещо підвищиться. І спричинить його сам попит, іншими словами — ажіотаж українських громадян навколо проблеми обміну старих 100-доларових купюр, — вважає голова Фонду підтримки досліджень у сфері національної безпеки України Валерій Криворог. —Проте згодом курс неминуче має стабілізуватися. Адже банківським установам і їхнім клієнтам-фірмам знадобляться готівкові доларові купюри для поповнення обігових коштів. Зрештою, для забезпечення нормальної діяльності своїх установ і отримання прибутку.

Щодо проблеми «браку» доларової чи карбованцевої готівки в обмінних пунктах, то її легко «усунути». Як і саму проблему «необміну» старих доларів.

Відмова обміняти клієнтові стару 100-доларову купюру — це порушення режиму валютного регулювання, валютного законодавства України. Про кожний такий факт громадянин має право одразу ж повідомити до відділу валютного регулювання і контролю регіонального управління НБУ. А управління, у свою чергу, прийняти рішення про покарання винуватця, аж до позбавлення валютної ліцензії або й закриття установи, — пояснили фахівці валютного управління Нацбанку України.

Тож питання тепер — до якої міри ризиковану гру поведуть банківські установи України. І чи вдасться їм «підкоректувати» правила цієї гри у такий спосіб, що на грошовому обміні традиційно знову втратять лише пересічні українські громадяни, а банки виграють.

За деякою останньою інформацією із Нацбанку ймовірно в Україні обміном старих доларових купюр займатимуться кілька уповноважених банків. А розмір комісійних не перевищуватиме два відсотки. Отже, на кожній старій 100-доларовій купюрі громадяни втратять 2 долари. Сума чимала — і для громадян (які втратять), і для банків (які з цього матимуть зиск).

Ігор ШУМАК, «Голос України» (з Нагої)

ЩОБ УДОСКОНАЛИТИ МАШИНУ, КОГОСЬ ТРЕБА ЗВІЛЬНИТИ

СИМВОЛ великого бізнесу — цими словами можна назвати одну з найвідоміших на світовому ринку машинобудування японську фірму «Тойота». Але, на жаль, цим епітетом і кількома марками вироблюваних автомобілів наші знання вичерпуються, хоча українське телебачення зробило спробу розповісти про цю фірму одразу ж після візиту до Японії Президента Кучми. Глядачеві показали гарну казку про капіталістичне життя. Та досвід і стиль роботи «Тойоти» заслуговує на пильнішу увагу.

Головне підприємство фірми розташоване неподалік портового міста Нагоя. Це той рідкісний випадок, коли тихе провінційне містечко під назвою Коромо не тільки перетворилося на індустріальний центр, а й узяло собі ім'я фірми, якій завдячує процвітанням. Нині це містечко має назву Тойота, і 70 відсотків його мешканців так чи інакше пов'язані з фірмою.

Коли під'їздиш до заводів компанії, одразу ж впадає в око низка вантажних фургонів. Серце тішить, і в Японії без них не обходяться. Та насправді все зовсім інакше. «Тойота» — то величезна мережа підприємств і фірм, розкиданих по всій країні. Щоб організм працював злагоджено, фірма вигадала систему «Точний час». Тобто, якщо на складальному підприємстві складають 200 машин за день, то й елементів складання і запчастин з інших заводів має надходити на 200 машин, не більше і не менше. Причому вантажівку з комплектувальними частинами слід подати до розвантаження точно в зазначений час. Хвилиною раніше, хвилиною пізніше — транспортна компанія сплачує штраф.

Рік у рік в Японії загострюється криза перевиробництва, і дедалі більша кількість фірм погоджується на будь-які умови, аби лишень одержати замовлення, що успішно використовує «Тойота». Таким чином вона застрахувала себе від страйків, стихійних лих: у будь-який момент замовлення можна передоручити іншій, «поступливій» фірмі.

Таку саму картину можна спостерігати і в менеджменті. Для випускника вузу одержати роботу в «Тойоті» означає забезпечити собі й своїй родині заможне існування і зробити хорошу кар'єру. Тож люди тримаються за неї щосили. Мені довелося розмовляти з робітником відділу прес-форм паном Осакі. За його словами, офіційна тривалість робочого дня — 40 годин на тиждень. Та в багатьох фірмах вважають поганим стилем закінчувати роботу в означений час, та й шансів зробити кар'єру має більше той, хто «показав свою небайдужість до справ фірми, затримуючись на годину-дві, а то й більше». Приклад з життя самого пана Осакі — найкраще підтвердження тому. Від його будинку до підприємства — дві години їзди (для Японії — чимала відстань). Можна підрахувати, скільки часу в нього залишається для своєї родини після чотирьох годин дороги, восьми годин роботи плюс позаурочний час. Батько просто не бачить своїх дітей. Не рятують становища й вихідні: існує чимало громадських навантажень, навчання...

Звичайно, профспілки в Японії існують. Главу профспілки призначає сам начальник фірми і встановлює йому платню, не набагато меншу за свою. Тому турбота профспілок здебільшого — доброчинні базари, суботники, різноманітні робітничі зібрання. При цьому багато хто з робітників і службовців з острахом чекає, що їх можуть звільнити. Адже щодня всі виробничі процеси переглядають з урахуванням останніх досягнень науки і техніки. Відділи, що стали непотрібними, просто розформовують.

Якщо уявити собі цю фірму як певне фізичне тіло, то побачимо надзвичайно рухливу, без видимих обрисів, у постійному розвитку, але жорстко контрольовану істоту. Впровадження нової марки машини від ідеї до масового виробництва триває лише 2—4 роки. Нове устаткування заводів універсальне, воно швидко перелаштовується на випуск нових видів продукції, а робітник, крім своєї безпосередньої операції, повинен уміти виконувати ще 2—3 інші. А в пошуках найбільш дешевих і якісних шляхів виконання замовлень Японія дедалі частіше звертає погляд на інші країни, де робоча сила та енергоресурси коштують набагато дешевше. А що Японія досі не отоборилась в Україні, то це тільки через нестабільність нашої економіки.

Ігор Шумак — власний кореспондент «Голосу України» в Японії. 1994 року закінчив Інститут журналістики при КДУ і продовжує навчання у Нагойському університеті. Ігор знайомитиме наших читачів з цією дивовижною країною, її людьми, традиціями...

Зеєв БЕН-АР'Є, радник посольства Держави Ізраїль в Україні

Раді гостям. Бажаним

Консульська клієнтура посольства Ізраїлю у Києві — одна з найчисленніших.

Тут їх ділять на дві групи: ті, хто репатріюється до Ізраїлю, і ті, хто рушає туди в туристську або службову подорож.

Мало хто їде за контрактами. В такому разі фірма-роботодавець отримує спеціальний дозвіл у міністерствах праці та внутрішніх справ Ізраїлю. І посольство знає, хто цей дозвіл отримав.

Недавні вихідці з країн СНД іноді обіцяють вигідні контракти в Ізраїлі. Звичайно, стягують чималі гроші з тих, хто клюнув на їхню вудку. А далі «представники компанії», зібравши чималий виторг з легковірів, просто зникають. Або ж ці шахраї різними неправдами, аж до підробки документів, перевозять найманих робітників до Ізраїлю. Там ті, хто приїхав, не маючи захисту міністерства праці, потрапляють у кабалу.

Ми раді туристам, раді репатріантам. Але, як і будь-яка країна, мусимо захищатися і захищатимемося від нелегальної імміграції й дестабілізації ринку робочої сили. Багато хто знає, як важко отримати візу в країни високорозвинутої економіки. Треба або чекати кілька місяців, або доводити свою фінансову спроможність, або оплачувати наперед усі туристські послуги. Ізраїль обирає інший шлях. У нас за гостя відповідає той, хто запрошує. Він просто «заморожує» на своєму рахунку в банку деяку суму як гарантію. Після від'їзду гостя (якщо це відбувається вчасно і без проблем) гроші «розморожують».

Чи може це створити проблеми для чесної людини? Так, може. Але ми зустрічаємося з такою кількістю шукачів пригод і «довгого шекеля», що маємо право захистити себе. Нам не подобається, коли нас обманюють і використовують задля власних цілей нечесні люди. Вони до того ж, потрапивши за кордон, створюють погану славу Україні. А туристам, гостям ми завжди щиро раді.

Еліт-клуб

РЕЦЕПТ ВІД ПАНА ПОСЛА

Бууз

НОВИЙ рік Монголія зустрічатиме значно пізніше, аніж Україна. Він прийде 19 лютого і називатиметься Місячний новий рік. Зустрічатимуть його, як і заведено, за святковим столом, у колі рідних і друзів. Серед новорічних страв найпочеснішим вважається бууз, — розповів посол Монголії в Україні пан Гуржавін Ердене.

Приготувати бууз нескладно. На 4 порції необхідно 1 кг жирної баранини, 2 цибулини і приблизно 700 г прісного тіста, замішаного на воді (без соди і дріжджів). Спочатку готують тісто, потім начинку — фарш. Для цього м'ясо треба порубати на дрібні шматочки і так само — цибулю. Додати 1,5 склянки води і 2 чайні ложки солі; можна — приправи, які любите (кінзу, гірчицю) чи навіть подрібнені овочі (моркву, капусту) і часник. Усе добре перемішати — фарш готовий.

Тісто порізати на шматки, як для приготування невеличких пиріжків. Але обов'язково середина тулубця має бути набагато товщою за краї. На кожний тулубець покласти 1,5 — 2 чайні ложки фаршу і заліпити краї у вигляді квіточки (умовних 4 кінці зліпити навхрес, щоб обов'язково вгорі залишилися дірочки).

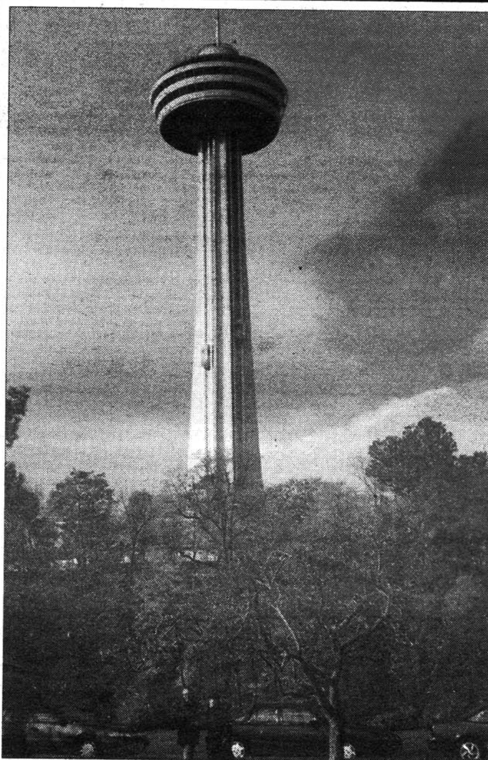
Бууз готують на парі протягом 20 хвилин. Подається до столу гарячим, після холодних закусок і вареного м'яса, до горілки (в Монголії це — національна молочна горілка). Можна подбати до буузу про різноманітні соуси.

Ця страва в Монголії одна з найулюбленіших не тільки на новорічному столі. З нею зустрічають почесних гостей і відзначають сімейні свята. До речі, бууз можна приготувати заздалегідь і зберігати в морозильній камері холодильника.

Віталій СУДДЯ, «Голос України»

І не один Блондин над Ніагарою ходив...

Як на мене, то північноамериканська природа-матінка знала, що робила, коли наділяла береги річки Ніагари водоспадами. Один — на території США, другий — на канадській землі. Пожартувала б природа, викохала б лише один, «канадський», водоспад — американці, здається, цього ніколи не пережили б. Принаймні, канадсько-американська війна 1812–1814 років, коли обидва береги Ніагари стали театром бойових дій, мала б інший кінець. Не виключено, що нинішній кордон, який ще з 1814 року іде по Ніагарі, перекочував би на канадський берег. Запевняю (і мене б у цьому підтримали канадці): нинішнє, прийдешнє покоління американців ніколи, мабуть би, не пробачило своїм прадідам такої наруги — не відвоювати такої мальовничої перлини. Чим пишатися нації?

О, нація тепер може почуватися спокійно! І водоспад, Ніагарський, у неї є свій — перший. Висотою — 55 метрів. На три метри (уявіть собі, на цілих три!) більший, ніж канадський (52 метри).

І всі мислимі й немислимі рекорди теж свої! І, звичайно, перші!

1859 рік — перехід Блондина по канату над прірвою з одного берега на другий. Ніагарську ущелину безстрашний Блондин туди здолав за 15 хвилин, а назад — уже за 7 хвилин (місце цього карколомного переходу недалеко від Райдужного мосту — **див. фото**).

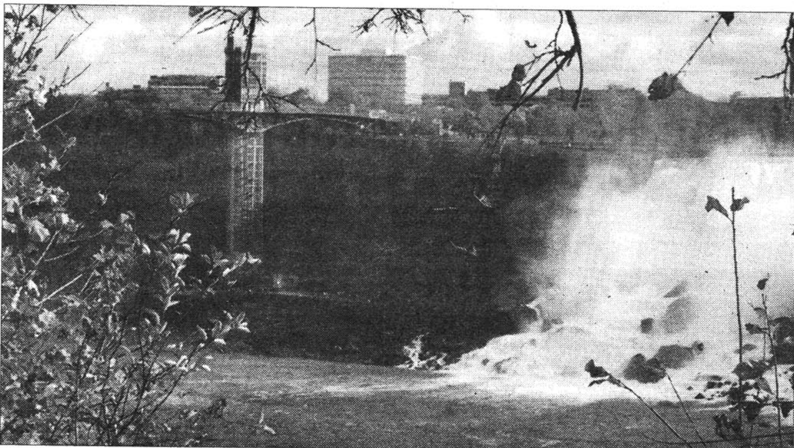
1886 рік — С. Д. Грехем із Філадельфії запаковує себе в діжку і вручає свою долю Богові, а тіло — коловоротам ніагарських порогів. До водоспаду справа не дійшла. Чи то діжка стала воду пропускати, чи ще з якої іншої причини, але діжмена вчасно перейняли на останньому порозі біля водоспаду...

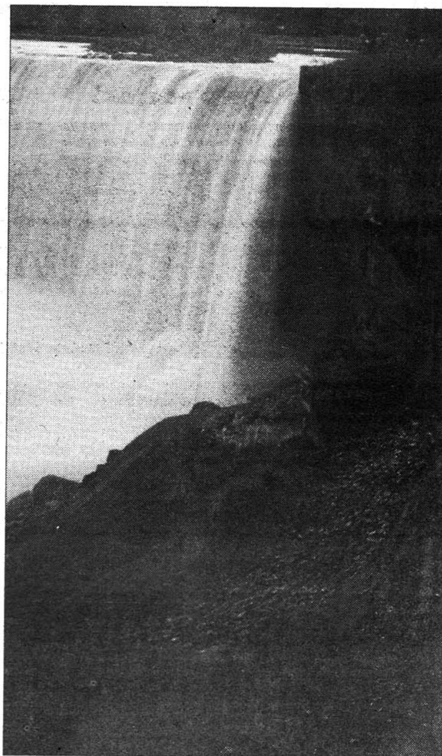
1901 рік — 63-літня Анна Тейлор із Мічігана теж вибирає собі для подорожі діжку, тільки вже не зупиняється на порогах, а летить у справжнісіньке пекло — водоспад. Бортовий журнал свідчить: політ мічіганської бабусі пройшов нормально. Діжку згодом виловили з води, і неушкоджене, але в синцях тіло витягли на світ божий. Воно брикалося. Історики твердять, що воно брикалося ще декілька років потому. До того ж, щасливо і не без копійки.

Ну, а далі рекорди посипалися один за одним. І в звичайний, безрекордний, рік канадське містечко Ніагар Фолс (а воно примостилося біля самого водоспаду) приймає 12 мільйонів туристів. Повірте, усім їм не дають нудьгувати ані хвилини, тут діє Діснейленд у мініатюрі. Ніагар Фолс живе з цього. І до того ж, розкошуючи. Але подейкують і інше. Як тут, у канадському Ніагар Фолсі, не гарно, а на американському березі, теж у містечку Ніагар Фолс, живуть краще. І туристів... Та ви, певне, вже самі здогадалися, що туристів на кілька мільйонів більше. Там я, на жаль, не був, з канадського берега красу Ніагари роздивлявся. Але американцям, котрі стояли поруч зі мною і з таким захватом цокали язиками, розповідаючи про той, свій, ніагарський берег, вірю...

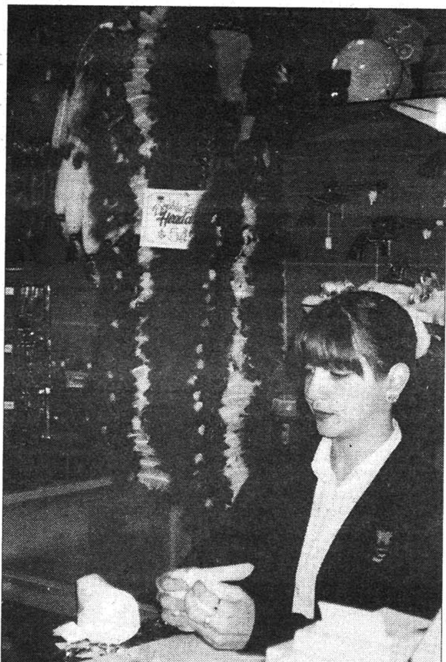
Тільки одного не второпаю: чому й досі отой американський Ніагар Фолс, що за Райдужним мостом, не іменується так: Перший Ніагар Фолс?

Фото автора.

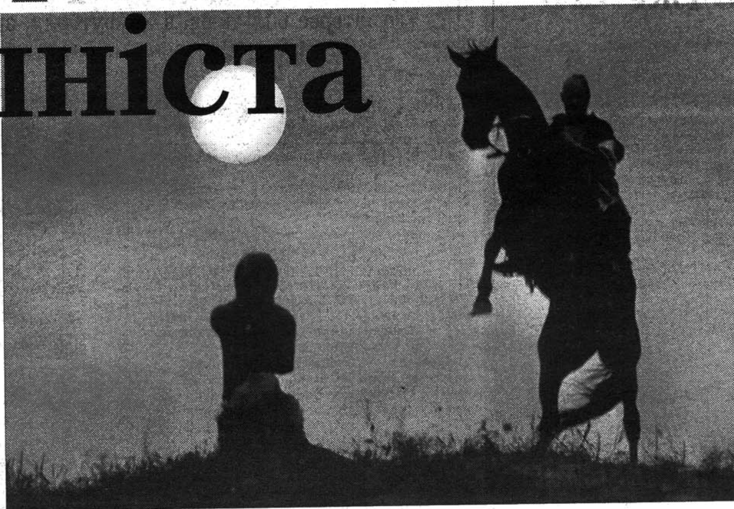

Віталій АБЛІЦОВ, «Голос України»

Секретна місія Капніста

Історичний етюд про спробу антиімперського повстання в Україні

ВІД АВТОРА. 1791 року в Берлін до міністра закордонних справ Пруссії Герцберта з'явився представник українського шляхетства маршал Київської губернії письменник Василь Капніст і, описавши тодішню ситуацію в Україні, запитав міністра від імені своїх однодумців про те, чи може Україна у разі повстання проти Росії сподіватися на підтримку Європи, зокрема Габсбурзького союзу держав (до нього входили не тільки землі роздробленої в той час Німеччини, а й Австрії, Чехії, Угорщини, Італії та інших країн).

Міністр Герцберт дав негативну відповідь.

* * *

Україна в кінці XVIII століття втрачала останні ознаки автономії.

Московія, а після 1721 року її спадкоємниця Російська імперія, використовувала будь-який привід для скорочення і, врешті-решт, цілковитого знищення самостійного існування України, що передбачалося підписаними Богданом Хмельницьким міждержавними угодами. Москва поспішала оголосити себе перед світом єдиною наступницею Києворуської материкової, а особливо духовної спадщини. Московським самодержцям було замало проголошення своєї столиці «третім Римом», а російських царів — потомками римських кесарів і самого Олександра Македонського. Їм треба було отримати основу для творення нового псевдоісторичного міфу про тисячоліття держави зі столицею на Москві-ріці.

Невдалий антиімперський виступ через незлагоду в українському суспільстві Івана Мазепи в союзі зі Швецією призвело до знищення в 1775 році Запорозької Січі та до скасування гетьманства й запровадження в Україні загальноросійського адміністративного устрою. В 1781 році колишню гетьманщину поділено на три намісництва: Київське, Чернігівське та Новгород-Сіверське. Решта українських територій перебувала в управлінні губернаторів.

1784 року російський уряд скасував козацький устрій України, а перед цим остаточно закріпачив селян. Замість 10 козацьких полків було організовано 10 карабінерських, що складали собою корпус «Малоросійська кіннота».

Політичну еліту тодішньої України, яка жила яскравими спогадами про блискучі кроки до створення на теренах києворуської держави нової — української, що здійснив Богдан Хмельницький, наступ Москви, зрозуміло, не радував. Представники цієї еліти, в свою чергу, уважно стежили за розвитком подій навколо Росії й кидали виклик імперії, тільки-но вона вступала в чергове воєнне протистояння. В даному разі йдеться про російсько-турецьку війну.

1788 року Василь Капніст подав Катерині II **«Положение, на каком может быть набрано и содержано войско охочих казаков». Фактично малось на увазі створення української армії в складі російської.**

Ця та інші спроби українських аристократів загальмувати наступ самодержавства на Україну були Москвою відкинуті. Росія знищувала саму назву «Україна», розшматовуючи її землі й називаючи їх то Новоросією, то Новосербією, то Новогрецією...

«Отчизны моей любезной ПОРАБОЩЕНЬЕ воспою...» — писав в «Оде на рабство» Василь Капніст у ті роки.

Проте не лише з імперської Москви йшли ініціативи, спрямовані на знищення залишків української самостійності, а потім й автономії. Йшли вони й від русифікованих, підкуплених чинами та багатством колишніх українців. Так, канцлер Російської імперії, одна з найблискучих постатей, що їх створила імперська бюрократія від часів Петра І до доби Миколи II включно, київський полковник Олександр Безбородько був переконаним противником гетьманату, а утворення українського війська в складі російського вважав річчю небезпечною для імперії. «Хоч народився я хохлом, я більший росіянин, ніж хто інший, — заявляв інший «малорос», наближений до імператора Віктор Кочубей. — Я розглядаю турботи ваших губерній (України) з точки зору спільних інтересів усієї Росії».

Василь Капніст був представником того табору української аристократії, до якого належали дворяни Полетики, Милорадовичі, Калинські, Марковичі, Рєпніни, яким нагородою було усвідомлення своєї відданості Україні, її інтересам.

* * *

Кінець XVIII століття — час Великої французької революції.

Предметом дослідження для істориків міг би стати вибір, що його зробили Василь Капніст та його однодумці на користь Пруссії. Адже остання найчастіше виступала в союзі з Австрією та Росією і сама над усе мандбала про зміцнення саме імперської форми держави, основаної на принципах абсолютизму. Можливо, тут зіграли свою роль ідеї німецького романтика (а Василь Капніст був поетом-класицистом, відомим у Росії. Не забуваймо про це!) Йоганна-Готфріда Гердера, які утверджували універсальний погляд на націю, вважаючи, що кожному народові притаманний самобутній шлях розвитку, неповторний творчий дух. На інтелектуальні пошуки Гердера справляла вирішальний вплив тодішня роздробленість Німеччини. Потрібна була ідея, що сконсолідувала б німецьку націю.

1791 — рік таємної поїздки до Берліна Василя Капніста — був часом Великої Французької революції 1789-94 років, яка утвердила в свідомості людства нові гуманістичні ідеї, зокрема прав людини. І Пруссія, і Австрія й Росія взяли найактивнішу участь у створенні коаліції європейських держав, метою якої мала стати боротьба з французькою революцією та її впливом на демократизацію європейського життя.

Перевага Берліна замість Парижа, очевидно, диктувалася Василеві Капністу та його друзям суворою українською дійсністю — відсутність власної держави поглиблювала суперечності між різними колами інтелігенції. Більшість, на жаль, ставала на шлях колаборантства — служби московській імперії. Той же згадуваний Віктор Кочубей був віце-канцлером, мав титул князя. Сучасник Олександра Безбородька Петро Завадовський став при царському дворі графом, міністром освіти. І перелік таких прикладів можна продовжити.

Отже, сама поява Василя Капніста в столиці революційної Франції, природно, викликала б підозру й таємниця його місії до Європи була б відразу розгадана.

* * *

Письменник Василь Капніст — автор «Ябеды», політичної сатири, попередник Миколи Гоголя.

Так говорив про В.Капніста Іван Франко, високо оцінюючи талант і мужність цього поета, публіциста, перекладача. Він народився на Полтавщині, що є традиційним для майже кожного більш-менш відомого українського літератора. Служив в Ізмайловському та Преображенському полках і подав у відставку з військової служби, протестуючи проти закріпачення українського селянства. На своїй батьківщині став відомим політичним діячем, просвітителем та ініціатором відродження національної культури. До Великої Обухівки в садибу В.Капніста приїздили Г.Державін, М.Гоголь, М.Гнєдич, декабристи. В.Капніст одним з перших переклав на російську мову «Слово про Ігорів похід», разом з тим він переконливо наголошував на українському походженні цього історичного твору.

Взагалі постать Василя Капніста (1757—1823) у нас мало вивчена. Можливо, тому, що писав він російською мовою й донедавна офіційним літературознавством розглядався в основному лише як діяч російської літератури. Вражає сміливість, з якою він писав про глибоко антидемократичну суть російського абсолютизму. Наприклад, в його поемі «Видение плачущего над Москвою россиянина в 1812 году» є такі рядки:

И пламя мстительно вертеп неправд пожрало,
Над падшими ли здесь чертогами скорбеть?

* * *

Історія таємної поїздки Василя Капніста до Берліна 1791 року залишається не розгаданою до кінця. Та й чи була вона єдиною?

На наше переконання, не в цьому суть. А в тому, що, як писав німецький географ та мандрівник Й.Коль, «нема жодного сумніву, що колись велетенське тіло Російської імперії розпадеться, і Україна стане знову вільною й незалежною державою». Будь-які союзи (Священний, в якому єдналися Росія, Австрія, Пруссія, Англія, Туреччина в боротьбі проти революційної Франції, чи радянський, в якому ми донедавна перебували) все одно розпадаються, і на їхніх теренах завжди постають самостійні національні держави. Так було з союзом країн-колоній, що об'єднувала Англія, з Австро-Угорським союзом країн, а до того Іспанською, Римською та іншими імперіями.

Василь Капніст зробив свій внесок в утвердження права кожного народу на самобутнє існування.

Оксана ТЕЛЕНЧІ, «Голос України»

Як духи замку на золоту підкову навели

МУЗЕЙ-ЗАПОВІДНИК «Олеський замок» відзначив двадцятиліття. За цей час він відкрив багато таємниць, надихнув дослідників на важливі для нашої культури відкриття.

В історії замку, який діє нині як відділ Львівської картинної галереї, переплелося трагічне й непереможне. Директор галереї Борис Возницький як автор ідеї і концепції цього мистецького заповідника зібрав протягом десятиліть чималу колекцію лаврів і тернів, оповив своє ім'я легендами й небилицями. Утім, не він це робив, бо був і залишається людиною надто зайнятою і скромною.

У 60-х роках були шанси перетворити споруду на будівельний матеріал для колгоспів. Новітня історія замку, який потрапив у надійні руки, розпочалася з історичного відкриття: замок, що фігурував у дослідженнях як колиска польського короля Яна III Собеського і був датований XVI—XVII ст., насправді збудовано значно раніше — у XIII—XIV ст.

60-ті роки називають періодом відлиги, але вони були страшні для духовної культури, бо саме в цей період тривало масове закриття і знищення храмів. Нинішню колекцію замку значною мірою склали матеріали експедицій по церквах і костелах. Нерідко працівники картинної галереї мало не із смітників витягували шедеври. Борисові Возницькому частенько було непереливки за те, що звозить з різних регіонів Галичини «эту католическую рухлядь». Колеги-музейники кажуть, що Борис Возницький має рідкісну удачу — експонати самі пливуть до його рук. Одного разу водій простягнув йому мідну пластину, від якої хотів відламати шматок, щоб прикрутити щось у машині. А той «непотріб», з'ясувалося, — орнаментована старовинна гривня. У часи реставрації замку Бориса Возницького не раз можна було побачити з лопатою в руках — працював разом з робітниками.

Возницького «били» за портрети польської шляхти, а тим часом мистецтвознавець з Америки, українець, побачив у тих портретах колоритні козацькі типажі. Адже їх творили здебільшого українські майстри.

З приводу антирадянського впливу розп'яття XIV століття було навіть створено спеціальну комісію ЦК КПУ. А через те, що Борисові Возницькому вдавалося навертати опонентів на віру у благотворний вплив Прекрасного, «друзі» зробили висновок: директор картинної галереї є прихованим агентом КДБ, і не інакше. Нині є інша версія нездоланності замку: його охороняють духи предків. Вряди-годи, розповідають музейники, їхні білі тіні з'являються у старовинних мурах і допомагають нинішній головній господині музею-заповідника Роксоляні Карпчук... Духи асистували також реставраторам, які знімали шість (!) нашарувань із батальних полотен, вивезених з Жовківського костелу. Вони також допомагали кінематографістам, які знімали тут «Овод», «Три мушкетери» і багато інших фільмів, послуговуючись експонатами та консультаціями працівників музею...

А замкова епопея триває. Картинній галереї передали Золочівський і Підгорецький замки, які це належить відродити. Разом вони утворять «Золоту підкову». А підкова, як відомо, приносить щастя...

info SPORT

В «Інфоспорту» — день народження

П'ять років тому, 17 січня 1991 року, Міністерство зовнішньоекономічних зв'язків України зареєструвало нову організацію, що повинна була сприяти розвиткові спорту в нашій молодій державі, яка ще мала народитися. «Зовнішньоекономічне об'єднання «Інфоспорт» — така нині назва цієї вже дуже відомої в Україні і за її межами Міжнародної виробничо-спортивної корпорації. І популярність здобуто завдяки серйозним і корисним справам, яких багато в послужному списку цього колективу, очолюваного Володимиром Лашкулом.

Основне завдання корпорації — залучення коштів на розвиток фізкультурно-спортивного та олімпійського руху в Україні шляхом поєднання виробничих, наукових, комерційних, спортивних та фізкультурно-оздоровчих інтересів українських і зарубіжних підприємств, клубів з ігрових видів спорту та спортивних федерацій.

За час своєї діяльності корпорація «Зовнішньоекономічне об'єднання «Інфоспорт» шляхом залучення коштів від спонсорів та рекламодавців, завдяки особистій господарській діяльності систематично забезпечує перерахування вступних внесків до міжнародних спортивних федерацій, частково фінансує витрати на підготовку збірних України, проведення національних чемпіонатів та міжнародних зустрічей з тенісу, гандболу, баскетболу та інших видів спорту.

Приміром, торік спільно з Федерацією тенісу України провели жіночі та чоловічі міжнародні турніри серії «сателіт», міжнародний турнір «Кубок України», чемпіонат і спартакіаду країни. Спільними зусиллями створено необхідні умови для національної збірної тенісистів, яка на чолі з Андрієм Медведєвим перемогла команди Білорусі, Латвії та Єгипту і дістала право виступати в першій Євро-Африканській зоні розіграшу Кубка Девіса — командного чемпіонату світу.

Слова вдячності на адресу корпорації можуть сказати баскетболісти. Адже «Інфоспорт» бере найактивнішу участь у підготовці чоловічої баскетбольної збірної, що досить успішно стартувала у відбірковому турнірі чемпіонату Європи, фінальна частина якого пройде 1997 року в Барселоні. Відчули суттєву підтримку, звичайно, і клуби: «Будівельник-Хорда», «Шахтар» (Донецьк), СК «Миколаїв».

Подібне можна сказати про співпрацю «Інфоспорту» та федерацій гандболу і футболу України. Фінансувалася участь клубів та збірних із цих видів спорту у численних змаганнях.

Велику увагу в корпорації приділяють і видавничій та рекламній справі. Завдяки їй побачили світ альманах «Український футбол» та журнал «Наука в олимпийском спорте».

Вітаючи Міжнародну виробничо-спортивну корпорацію «Зовнішньоекономічне об'єднання «Інфоспорт» з першим п'ятиріччям, прихильники спорту нашої держави, спортсмени та команди зичать її колективові здоров'я і великих творчих успіхів!

Анатолій КОБЕЛЬНЮК, «Голос України»

Чекай, Атланто, луганських чемпіонів!

Мало хто, мабуть, знає, що Луганську область, коли так можна висловитися, слід вважати найбільш олімпійською в Україні. Наприклад, на минулій Олімпіаді у Барселоні луганські спортсмени завоювали 4 золоті, 5 срібних, 1 бронзову медаль. Такою кількістю нагород не можуть похвалитися представники жодної з решти областей України і навіть Києва.

Нині кандидатами до української олімпійської команди є 26 луганців, що виступають у 10 видах спорту. серед них — багаторазові чемпіони світу гімнасти Ігор Коробчинський та Григорій Мисютін, важкоатлет Олег Чумак, борець Георгій Солдадзе.

На зустрічі в облдержадміністрації з кандидатами в олімпійці виконуючий обов'язки її голови Геннадій Фоменко підкреслив, що нашим провідним спортсменам створюються всі належні умови для тренувань. Облдміністрація ухвалила виділити на це 100 тисяч доларів. Затверджено спонсорів для спортсменів — за кожним закріплюється підприємство або фірма. Тим, хто потребує, виділяється квартира. Область відзначить преміями своїх спортивних героїв: чемпіон Олімпіади одержить 500 мільйонів карбованців, срібний призер — 400, бронзовий — 300. Їхніх тренерів нагородять сумою, що становить п'ятдесят відсотків від тієї, що отримає вихованець.

Луганська область.

Тепер усі місця в команді фігуристів зайняті

Тільки після повторного прокату програм спортивних пар, що відбувся у Дніпропетровську, було названо другий дует, який візьме участь у січневому чемпіонаті Європи з фігурного катання в Софії. Це дніпропетровці Євгенія Філоненко та Ігор Марченко — учні Ігоря Ціона. Вони змагалися тільки з однією парою — Лілією Машковською і В'ячеславом Чілієм, чоха і гадали, що претендентів буде більше: на старт не вийшли Тетяна Лазаренко — Тімур Огородов... До болгарської столиці вирушить ще один спортивний дует — Олена Білоусовська — Сергій Потапов, які перемогли на чемпіонаті України, що відбувся наприкінці грудня в Одесі.

До команди увійшли також В'ячеслав Загороднюк, Дмитро Дмитренко і Євген Плюта (чоловіче одиночне катання), Олена Ляшенко, Людмила Іванова та Юлія Лавренчук (жіноче одиночне катання), Ірина Романова — Ігор Ярошенко і Олена Грушина — Руслан Гончаров (спортивні танці на льоду).

Чемпіонат Європи стартує 21 січня.

Позивні футбольної весни

Віктор БРАНИЦЬКИЙ, «Голос України»

Хоч надворі і зима,

але інтерес болільників до футболу, зрозуміло, не згасає. Навпаки, він усе дужчає

Отож, щоб не тримати прихильників цієї чудової гри, наших читачів, на голодному пайку, повідомляємо їм про зміни, цікаві події, що відбуватимуться в клубах.

ЦСКА-«Борисфен» (Київ)

Почнемо з того, що одним з тренерів цього колективу став Павло Яковенко. З Івано-Франківська повернувся досвідчений Степан Матвіїв. Правда, не все тут, на жаль, гаразд. Степанові зроблено операцію меніска. І він поки що лікується.

Прийняли армійці до себе воротаря Олександра Горяїнова та захисника Сергія Селезньова (обидва з Харкова). Трохи раніше членами клубу стали нікопольці Сергій Шашкевич та Ігор Єршов, а також Леонід Ковальков із Алчевська. Одягне армійську футболку юний форвард Сергій Доценко. Обов'язково запам'ятайте це прізвище. За цього футболіста активно сперечалися кілька іменитих клубів, і не тільки наших.

Схоже, в Андрія Гусина з'явився ще один гідний партнер: форвард Костянтин Бабич — йому 20 років, кремезний, високий на зріст, швидкий. Його до ЦСКА переведено з Одеського військового округу. Бабич — вихованець нікопольського «Металурга». А в кінці першого кола поточного чемпіонату він устиг зіграти кілька матчів за дніпропетровський «Дніпро». Я був свідком його дебюту в цій команді в поєдинку проти «Кременя» у Кременчуці. Костянтин, вийшовши на заміну під завісу зустрічі, у високому стрибку головою забив красивий гол.

Керівництво армійського клубу веде переговори також із ФК «Карпати» (Львів) стосовно купівлі 24- річного нападаючого Андрія Покладка.

Втрат у ЦСКА поки що немає. От лише «руда блискавка» Віктор Бєлкін подався на оглядини до московського «Спартака».

Ну, а ЦСКА-«Борисфен» тепер перебуває в Словаччині на першому зборі, де готується до другого кола чемпіонату країни.

«Зоря-МАЛС» (Луганськ)

Ще в середині грудня головним тренером цього клубу став відомий у футбольному світі Віктор Аристов, який перед цим очолював команду першої ліги «Поліграфтехніка» (Олександрія). Запросив його до Луганська президент ФК «Зоря-МАЛС» Володимир Тарасенко.

Перед новим наставником луганців стоїть лише одне завдання, але дуже складне: зберегти місце у вищій лізі. Команда, нагадаємо, поки що посідає останній, вісімнадцятий, рядок у турнірній таблиці.

Пан Аристов вважає, що справа не така вже й безнадійна, як декому здається. І щоб зрушити її з мертвої точки, необхідно насамперед посилитися принаймні кількома сильними виконавцями. Інше питання — де їх узяти?

Найбільше потрібні «Зорі» крайні півзахисники та опорний хавбек. Багато залежатиме й від того, які умови матиме «Зоря» під час підготовчого періоду.

А поки що луганські футболісти тренуються вдома. У їхніх планах також виїзд до Болгарії, участь у турнірі в Сіверськодонецьку. Завершальний етап підготовки «Зоря-МАЛС» планує провести в Україні.

Цікавий факт. Команду залишив тільки Євген Назаров, який перейшов до львівських «Карпат». Отже, масової втечі з корабля не спостерігається. А це значить, що він тримається на плаву.

«Поділля» (Хмельницький)

Володимир Булгаков — це ім'я багато про що говорить прихильникам українського футболу за стажем. Це він далекого вже 1969 року забив переможний гол львівських «Карпат» ростовському СКА у фінальному матчі Кубка СРСР. Нещодавно Володимир очолив хмельницьке «Поділля».

У Булгакова великий досвід тренерської роботи. Починав підручним у самого «Пилиповича» — Євгена Пилиповича Лемешка в харківському «Металісті». Потім пішов на самостійний хліб: очолював «СКА-Карпати» (Львів), боровся за відродження львівських «Карпат» і був їхнім головним тренером. Затим тривалий час цей фахівець працював із клубами Польщі.

Володимир Булгаков стверджує, що знайшов спільну мову з президентом ФК «Поділля» Русланом Чогадзе. Що ж, як кажуть у таких випадках, хай їм Бог помагає!

Нагадаю, що за підсумками першого кола турніру першої ліги «Поділля» посідає шосте місце.

І надалі, шановні любителі футболу, ми старатимемося інформувати вас про новини та зміни в командах. Стежте за рубрикою «Позивні футбольної весни».

На знімку: епізод з минулого року — атакує київський армієць Степан Матвіїв.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Валерій РЕКУНОВ, журналіст (із Томашува, Польща)

Бронзовий дебют

Перший чемпіонат Європи з міні-футболу серед спортивних журналістів приймала Польща. І одразу з приємністю повідомлю, що українська команда, складена з киян, стала бронзовим призером.

Організатором турніру стала Польська асоціація спортивних журналістів в особі віце-президента Єжі Якобче, члена однієї з комісій АІПС (Міжнародної федерації спортивної преси). Для проведення змагань Національний олімпійський комітет Польщі надав чудовий центр підготовки «Спале», що за сто тридцять кілометрів від Варшави.

На жаль, епідемія грипу, що розгулялася на континенті, вирвала з лав учасників принаймні з десяток команд. Потерпіла, на жаль, і наша. Напередодні від'їзду ми втратили двох супернападаючих.

У підгрупі, де виступала команда України, змагалися ще два польських колективи та збірна Білорусі. Виявивши характер, українська «шістка» витримала скажений темп турніру (шість матчів протягом двох діб) і, гравчи практично без замін, три поєдинки виграла, один звела внічию і зазнала двох поразок. Але нас тішило те, що поступилися ми майбутнім чемпіонам — білорусам.

Отже, збірній України дісталися бронзові медалі й красень кубок. Шкода, що організатори не встановили приз за найшвидший гол. А то традиційний у таких випадках годинник «Сейко» довелося б вручити футбольному оглядачеві газети «Команда» Юрієві Саю. Хоча господарів можна зрозуміти. Адже цей найшвидший гол на четвертій секунді (!) матчу Юрко забив у ворота команди ... Польщі.

Головним спонсором турніру виступила фірма FSO (автомобілі «Полонез»), їй допомагали фірми «Опочно» (керамічні вироби) і «Тото Лотек». У його підготовці активну участь взяли Рада з фізичної культури і туризму, НОК, Федерація футболу Республіки Польща..

І ще про одне. Журналісти України на чемпіонаті Європи мали досить пристойну екіпіровку. І щира подяка за це футбольному клубові ЦСКА-«Борисфен» (Київ), а персонально — адміністраторові Миколі Кушнірові.

***

Плавання. Пекін. Знову порадував Денис Силантьєв із Запоріжжя, який на етапі Кубка світу виграв три нагороди: золоту на дистанції 200 метрів і дві срібні — 100 і 50 метрів у плаванні батерфляєм.

Анатолій КОБЕЛЬНЮК «Голос України».

ТАМ, ДЕ ДОНБАС ЗУСТРІЧАЄТЬСЯ

КАЖУТЬ, папір усе витримає. Й інколи так і напрошується думка, що він, папір, має якусь усвідомлену мужність, він знає, заради чого потерпає. Це він зберігав на пожовклих сторінках книг цьковану українську мову, це завдяки йому, і тільки йому, ми могли, розглядаючи географічну карту, визначити кордони своєї держави. Тепер накреслене на картах втілилося в життя, як казали донедавна. Кордони стали реальними і в районі Донбасу. І саме ось тут, між містом Свердловськом Луганської області та містом Гуковим Ростовської, що лежить на території, яку в Росії називають східним Донбасом. Між приблизно однаковими за чисельністю та економічним розвитком містами — якихось двадцять кілометрів. І з появою прикордонників та митників відстань більшою не стала. У нас багато спільного, такими нас зробили десятиліття сусідства. Але, як мені здається, з'явилося немало і відмінностей. Це природно. Адже живемо, хоча й недовго поки що, в різних країнах.

Що спільне? Що відмінне? Ось це й хотілося з'ясувати. Розповідаю, даючи простір для самостійних порівнянь читачеві.

Заходить сонце — зникає світло у віконці

Недалеко від будинку міської адміністрації просто з машини продавали «цеглинки» білого хліба. Прикинув: якщо перевести на наші гроші, то буханець виходить дорожче, ніж у нас. Звертаюся до черги: як розцінюють вартість хліба? Обурюються: дорого! І тут же додають: дай Боже, хоча б такі ціни подовше були. Бо всі пророкують, що вони знову ось-ось поповзуть догори.

Пророкують недарма. Спеціалісти пояснили, що зростання цін на хліб — неминуче. І здебільшого не через подорожчання зерна, а головно через розпухлі затрати на переробляння, транспортування, зберігання хліба. А останнє зумовлене зростанням цін на енергоносії.

Ох, уже оці енергоносії! Гадав, що хоча б у «енергоносійній» Росії вони божеські. Та де там! Головна біда старих і малозабезпечених людей — це неспроможність заплатити за користування газом та електроенергією у власному будинку. Хтось уже й перестав платити, хтось зволікає, очікуючи... А чого чекати: от і знову газ для населення подорожчав. Щомісяця за користування газовою плитою треба платити 1.440 рублів, газовою колонкою — 1.660 рублів, за один квадратний метр опалюваної площі — 560 рублів. Переводимо в наші, й виходить, що тільки за користування газом власник двокімнатної квартири має викласти півтора мільйона карбованців. А ще — квартплата, вода...

До речі, про воду. Недавно доводилося писати про те, як тяжко з нею на Луганщині. Неплатежі завадили нормально підготуватися до зими, відремонтувати водне господарство. «Водовласники» скаржилися на розрив зв'язків з Росією, мовляв, через це замінити труби не вдалося. Що ж, Гуково з Росією аж ніяк зв'язків не рвало. Однак, за словами директора муніципального підприємства «Водоканал» Сергія Пономарьова, для ремонту немає жодного погонного метра труби, а їх треба замінити не багато не мало — на двохстах кілометрах.

Та що ми все про сумне, рутинне!

Місцеві чутки

У Ростовському театрі виступала перед «новыми русскими» (а більше туди ніхто не міг пробитися) знаменита Люба Успенська. Після концерту Люба співала ще й у ресторані готелю «Інтурист», куди мали честь бути запрошеними кілька акторів Ростовського академічного театру драми імені Горького. Веселилися грандіозно. Наступного дня в театрі відмінили виставу «Біси», бо ощасливлені актори не в змозі були вийти на роботу...

Здається, як скрізь в Україні, так і на Луганщині: ті дуже страшаться приходу до влади комуністів, а ті — націонал-демократів. Навпіл розділилися у своїх побоюваннях і росіяни, конкретніше — гуківці. Декотрим так і ввижається, що ось-ось у країні владу фактично захоплять американці, після чого розділять, розшматують її і «з'їдять». Американець тут, звісно, не стане президентом, але насправді всіма справами заправлятиме саме він. Тим часом інші росіяни уже й теє переконані, що Росією керують не росіяни, а «жидо-масони», які дедалі більше зміцнюють свої позиції.

Хай нікому ці думки не здадуться гарячковим плодом чиєїсь хворобливої уяви. Бо таке я чув від інтелігентних мешканців не тільки Гукова, а й Москви, Ростова, Таганрога.

Що ж доводять неоюдофоби? Президент Росії — сам єврей. Його справжнє прізвище не Єльцин, а Ельцин. Звідки такі дані, ніхто мені нічого переконливого не зміг сказати. «Гаразд, — казав я, — припустимо, насправді він був Ельциним і чомусь змінив прізвище. То хіба «Ельцин» — прізвище єврейське? Назвіть мені хоча б одного єврея з таким прізвищем». Знову у співрозмовників аргументів бракує.

Дізнався, хто є хто, про всіх кремлівських небожителів.

Та найстрашніше, чув, попереду. Написане в «Заговорі сіонських мудреців» розвивається й понині. У Парижі, буцімто, відбувся всесвітній конгрес лідерів сіоністського руху, які вирішили, не шкодуючи мільярдів доларів, відродити на півдні Росії і Кавказі зниклий ще за княжих часів Хозарський каганат, до якого з усього світу переселити не менш як двадцять мільйонів євреїв. Населення Росії при цьому шляхом влаштування голоду, зниження рівня освіти зменшити до п'ятдесяти мільйонів чоловік, а громадян кавказьких країн загнати в гори, «де вони раніше тільки й жили».

Така сатанинська великомасштабна акція вже розпочалася, переконували мене. Як здається зловмисникам світового масштабу, кавказців надто багато, щоб уміститися в горах. І «змовники» приступили до «чистки». Руками тих, кого теж надто багато, — росіян.

«Чистка» почалася з Чечні.

Загинув один син, а ховали двох

Третього березня Віра Василівна і Віктор Васильович Морозови одержали страшну звістку: єдиний їхній син Олексій загинув у Чечні.

Для встановлення особи загиблого до моргу в Ростові направили працівницю Гуківського міськвідділу народної освіти Людмилу Ішкову. Але пізнавати, хоч як це жахливо звучить, не було, власне, кого. Ішкова побачила обгорілі останки людини. Особу Олексія встановлювали, покладаючись на документи, надіслані з Грозного, свідчення військовослужбовців, які воювали поряд із загиблим.

Акт пізнання підписали й засвідчили. Шостого березня наглухо запаяна цинкова труна опустилася в гуківську землю. На похоронах було мало не півміста.

Минув час. І Морозови знову одержують сповіщення з Ростовського військкомату: приїжджайте на пізнання свого сина. Тепер вирушили в дорогу самі батьки.

У військовій прокуратурі судмедексперт показав Морозовим особисту справу Олексія, невеликий лист, написаний рукою мами, що зберігся. А потім провів до моргу. Батькам пізнати сина було неважко.

Знову — похорони, знову — пекучі сльози, знову — болюче питання: «За що?» Ні, не до Бога, скоріше — до Президента з його найближчим оточенням.

Поряд з могилою невідомого «сина» Морозових з'явилася ще одна могила — Олексія.

Але ж і той, невідомий — також чийсь син. Хтось чекає...

Як же сталася така помилка? Кого звинувачувати? Судмедекспертів? Але ж візьмемо до уваги: за один день разом з Олексієм Морозовим до моргу Ростовського військового госпіталю було доставлено триста п'ятдесят загиблих! Багатьох візуально неможливо було розпізнати. За небаченого завантаження, за традиційного пострадянського безладдя могло статися що завгодно.

Ні, не стрілочник винен.

І знову місцеві чутки

У сусідній Воронезькій області голоси виборців купували за такою таксою: «Вперед, Росія!» — 500 рублів виборцю, «Яблуко» — 1000 рублів, «Наш дім — Росія» — 2000 рублів. Пенсіонери, які заявили про своє уподобання блоку Черномирдіна, одержують талон на прийом до інспектора комітету соціального захисту.

Москва

Грозний

Ой, гукни — не догукнешся в Гуково!..

І до кого б ви думали? До кандидатів у депутати до Державної Думи Росії. По 148-му Шахтинському виборчому одномандатному округу балотувалося аж дванадцять охочих потрапити у вир великої політики великої держави. Серед них не було жодного гуківця. На запитання, чому, у відповідь чув: «А навіщо, все одно пробитися не вдасться. Ось ніхто нікого й не висуває і ніхто висуватися не хоче. Політика обридла».

Політика обридла всім, це добре видно. Фактично в Гуково діють лише дві партії: комуністична і ЛДПР Жириновського. Але й то: як діють? Компартія не має хоча б якоїсь підтримки, це — партія переважно людей похилого віку. Осередок ЛДПР у місті зародився недавно і не в час найбільшої популярності цієї партії.

Політичне пожвавлення в Гуково (коли його мешканці згадують, що в їхньому місті існу-

З ДОНБАСОМ

ють партії) трапляється лише у традиційні «радянські» свята. Мітинги, гучні промови і прокляття на адресу державного прапора. Ні-ні, я не обмовився, я не про Україну, а саме про російське місто Гуково. У нас на мітингах люди, що розмахують червоними полотнищами, таврують синьо-жовтий «бандерівський». У них розпечений чи від гучних голосів, чи від ненависті, якою ці голоси просякнуті, мікрофон розносить по «розчервонілій» площі: «Доти, доки над Кремлем розвівається власівський триколірний прапор, не буде хорошого життя!»

Свято — воно і є свято

Прапор винен. Синьо-жовтий, під яким відстояли рідну землю українські князі. Триколір, під яким гнав армію Наполеона фельдмаршал Кутузов.

«Поголодуйте, захисничкі наші!»

«Нинішні Президент і уряд, прийшовши до влади на хвилі народного шахтарского руху, кинули країну у вир нецивілізованого ринку, усунулися від розв'язання економічних та соціальних проблем...»

«Демократам-реформаторам не до здоров'я шахтарів, коли вони за вказівкою Заходу планують закрити десятки шахт, а нас, шахтарів, виставити за ворота».

Які знайомі слова! Просто — рідна, хоча й не улюблена в даному разі стихія! І звучать вони не в Україні, а за її східним кордоном. Перше палке висловлювання належить кандидатові до Держдуми, а друге — групі комуністів, які нагадують народові про ті самі вибори.

Проблеми в російських шахтарів точнісінько такі, як і в українських. І головні з них — постійні затримки з виплатою заробітку, закриття нерентабельних шахт.

Групи гірників виробничого об'єднання «Ростоввугілля» навіть оголошували голодовку з вимогою виплатити їм зарплату хоча б двомісячної давності. Колеги з «Гуковвугілля» висловили їм солідарність, але доволі оригінально (можливо, й нашим шахтарям слід запозичити такий досвід). Так-от, гуківці вирішили до страйку не приєднуватися, роботи не припиняти. А щоб і їхні протести були досить вагомі, запропонували поголодувати працівникам теркому профспілки, мовляв, ви — захисники інтересів трудящих, тож, будьте ласкаві, і постраждайте за наші інтереси. І що ж: працівники теркому поставили в кабінеті свого голови розкладачки й кілька днів перебували там, худнучи просто на очах.

Ніхто з голоду не помер. Бо, так само, як у нас, російський уряд знайшов гроші на зарплату, гроші, котрі аж ніяк не міг знайти до початку страйків і голодовки.

Закриття шахт у Ростовській області буде істотне і відбудеться у два етапи. Врешті-решт, кількість шахтарів зменшиться на сорок п'ять тисяч чоловік, тобто на 57,6 відсотка. Зрозуміло, що така перспектива спричиняє справжню паніку не тільки в самих працівників, а й у їхніх сімей, цілих невеликих міст і селищ.

Розроблено програму диверсифікації вугільних районів. Тут планувано створити підприємства з перероблення відходів вуглевидобутку, нагромаджених у териконах, з виробництва різноманітних харчових продуктів.

Так ламається звичний спосіб життя, доводиться зраджувати професію батька, діда, прадіда... І оце в такий нестабільний час!

***

Між нами багато спільного. Чого ж саме — радісного чи гіркого? Подумав про це і відразу зрозумів, йдучи вулицями Гукова й побачивши на одному з будинків табличку: «Чорнобиль»...

Луганськ — Гуково Ростовської області — Луганськ.

Водій «Швидкої» — бомж?

Понад 3,5 тисячі водіїв з України працюють на підстанціях «Швидкої допомоги» та в автобусних парках Москви. Столиця Росії прийняла їх, як то кажуть, з розкритими обіймами: адже власних не вистачає... Існує й розпорядження мера Москви з цього приводу. Та от неталан — їхнє перебування в столиці, виявляється, нелегальне. Працювати — працюй, та ані про житло, ані про прописку, хай би тимчасову, й мови немає, ані мерія, ані керівники автогосподарств нічого про це знати не хочуть. От і никають українські нелегали, а простіше кажучи, бомжі, хто як може. І стають об'єктом доскіпливої уваги органів правопорядку. Ледь що — штраф (110 тисяч рублів) за перебування в Москві без тимчасової прописки. А довідка з місця роботи для міліціонера — не виправдання.

На знімку: ці чоловіки з України працюють водіями на 4-й підстанції «Швидкої допомоги».

Фото Романа ДЕНИСОВА.

Міжнародний фонд «Відродження» оголошує в 1996 році конкурси проектів за програмами:

«Розвиток інфраструктури недержавних неприбуткових організацій в Україні»

Координатор програми Олександр Сидоренко, тел. 211-30-01

Проведення навчальних семінарів, видання інформаційно-методичних бюлетенів, навчальних посібників щодо менеджменту недержавних організацій, правового забезпечення їх діяльності.

Термін подання — до 1 березня 1996 р.

Оголошення підсумків розгляду — після 1 травня 1996 р.

Створення ресурсних (сервісних) центрів для недержавних неприбуткових організацій.

Передбачено підтримку проектів створення центрів, які б активізували народження і діяльність громадських організацій у регіонах, уможливлювали їм користування комп'ютерною і копіювальною технікою, факсимільним з'язком і електронною поштою.

Термін подання — до 1 червня 1996 р.

Оголошення підсумків розгляду — після 1 вересня 1996 р.

«Стартові» гранти для недержавних неприбуткових організацій

Матеріально-технічне забезпечення діяльності недержавних неприбуткових організацій надаватиметься в разі обгрунтування неможливості використання ними потужностей ресурсних (сервісних) центрів, що діють на території регіону, або ж у зв'язку з їх відсутністю. Розмір грантів, як правило, не перевищує 3 тис. дол. США. Передбачено першочергову підтримку організацій, що працюють безпосередньо на задоволення нагальних суспільних потреб людей, захищають їхні громадські права.

Термін подання — до 1 березня, 1 червня, 1 жовтня 1996 р.

Оголошення підсумків розгляду — після 1 травня, 1 вересня, 1 листопада 1996 р.

«Засоби масової інформації»

Координатор програми Сергій Таран, тел. 211-30-01

Розвиток друкованих засобів масової інформації

Плановано підтримку ініціатив редакцій газет, журналів, інформаційних та аналітичних бюлетенів щодо здійснення окремих проектів, що передбачають поглиблене висвітлення на сторінках друкованих ЗМІ проблем становлення громадського суспільства в Україні. Програмою не передбачено фінансування заснування нових газет чи журналів.

Термін подання — до 1 квітня 1996 р.

Оголошення підсумків розгляду — після 1 червня 1996 р.

Створення теле-, радіопрограм, поширення інформації недрукованими ЗМІ

Передбачено підтримку проектів створення передач культурологічного і громадсько-політичного спрямування. Не розглядатимуться проекти заснування нових теле-, радіостудій, а також проекти телепередач, які тематично належать до пріоритетів інших програм МФВ.

Термін подання — до 1 серпня 1996 р.

Оголошення підсумків розгляду — після 1 листопада 1996 р.

Підвищення професійного рівня українських журналістів

Передбачено підтримку проектів короткотермінових навчальних семінарів, стажувань, здійснення комплексних навчальних програм, реалізація яких поліпшуватиме професіоналізм співробітників українських ЗМІ.

Термін подання — до 1 квітня, 1 серпня 1996 р.

Оголошення підсумків розгляду — після 1 червня, 1 листопада 1996 р.

«Економічна просвіта»

Координатор програми Ігор Селецький, тел. 211-30-01

Економічна просвіта населення засобами масової інформації

Передбачено підтримку проектів, пов'язаних з просвітницькою діяльністю засобів масової інформації у висвітленні процесу економічних реформ, роз'ясненні населенню основних принципів функціонування ринкової економіки, а також проведення семінарів та «круглих столів» для обміну досвідом журналістів у висвітленні економічних проблем. Не передбачено фінансування створення нових газет, журналів, теле- та радіостудій.

Термін подання — до 1 березня 1996 р.

Оголошення підсумків розгляду — після 1 травня 1996 р.

Економічна просвіта населення шляхом проведення семінарів, «круглих столів», конференцій, організації курсів з фахової підготовки спеціалістів, депутатів та державних службовців, підтримки діяльності методично-освітніх центрів з економічної просвіти.

Передбачено підтримку діяльності організацій, які вже ведуть просвітницьку діяльність у цій галузі, та фінансування окремих заходів, які сприяли б економічній просвіті населення.

Термін подання — до 1 березня 1996 р.

Оголошення підсумків розгляду — після 1 травня 1996 р.

Підтримка аналітично-інформаційного забезпечення економічної просвіти

Передбачено підтримку діяльності організацій, що вже ведуть роботу у цій галузі, та фінансування окремих заходів, спрямованих на відстежування перебігу економічних реформ, аналіз і прогнозування можливих наслідків ходу реформ, здійснення соціологічних досліджень громадської думки щодо розуміння та сприйняття змісту (компонентів) та методів проведення економічної реформи; конкретних заходів економічної перебудови.

Термін подання — до 1 червня 1996 р.

Оголошення підсумків розгляду — після 1 вересня 1996 р.

«Місцеве самоврядування»

Координатор програми Олександр Сидоренко, тел. 211-30-01

Підтримка становлення інституцій місцевого самоврядування як складової відкритого суспільства

Передбачено підтримку проектів, які роз'яснюватимуть ідеї самоврядування, формуватимуть уявлення про сучасні моделі ефективного місцевого управління, зокрема шляхом організації навчальних семінарів, «круглих столів» тощо, підвищуватимуть ефективність муніципального менеджменту, сприятимуть становленню законодавчої бази місцевого самоврядування в Україні.

Термін подання проектів — 1 квітня, 1 серпня 1996 р.

Оголошення підсумків розгляду — після 1 червня, 1 листопада 1996 р.

«Жінка і суспільство»

Координатор програми Елла Ламах, тел. 211-30-01

Розвиток інфраструктури жіночих недержавних організацій

Передбачено підтримку проектів створення інформаційної мережі жіночих організацій, соціальних служб для жінок, проведення навчальних семінарів тощо.

Термін подання — 1 березня 1996 р.

Оголошення підсумків розгляду — 1 травня 1996 р.

Висвітлення жіночої проблематики у засобах масової інформації і комунікації.

Передбачено підтримку проектів, спрямованих на аналіз ролі жінки у суспільстві і сім'ї, позитивну зміну її іміджу, висвітлення цих питань у засобах масової інформації.

Термін подання — 1 червня 1996 р.

Оголошення підсумків розгляду — після 1 вересня 1996 р.

«Стартові гранти» для недержавних жіночих організацій (до 3 тис. дол. США)

Перевага надаватиметься жіночим організаціям, діяльність яких спрямована на розв'язання нагальних потреб жіноцтва.

Термін подання — до 1 березня, 1 жовтня 1996 р.

Оголошення підсумків розгляду — після 1 травня, 1 листопада 1996 р.

«Молодь»

Координатор програми Владислав Каськів, тел. 211-30-01

Розширення комунікаційних можливостей молодіжних організацій

Передбачено підтримку проектів, спрямованих на інтеграцію молодіжних організацій України до міжнародного молодіжного руху та інформаційного простору, членство в міжнародних молодіжних організаціях, участь у міжнародних заходах.

Термін подання — 1 березня 1996 р.

Оголошення підсумків розгляду — 1 травня 1996 р.

Розвиток нових напрямів молодіжного руху

Передбачено підтримку проектів, що здійснюються з метою удосконалення методики пошуку коштів, менеджменту молодіжних організацій, юридичного забезпечення діяльності, формування перспективних планів розвитку молодіжного недержавного сектора. Зокрема, плановано підтримку створення регіональних сервісних (ресурсних) центрів, які мають надавати інформаційну, консультаційну та матеріально-технічну підтримку недержавним молодіжним організаціям та окремим ініціативам молоді, а також органів студентського самоврядування, діяльність яких спрямована на демократизацію навчального процесу та суспільну активізацію молоді.

Термін подання — 1 травня 1996 р.

Оголошення підсумків розгляду — 1 липня 1996 р.

Розвиток ініціатив молоді у регіонах з низькою громадською активністю та у сільській місцевості

Передбачено підтримку і сприяння розвитку ініціатив молоді, спрямованих на розвиток громадських, творчих, культурних та інших напрямів молодіжного руху у цих регіонах.

Термін подання — 1 серпня 1996 р.

Оголошення підсумків розгляду — 1 листопада 1996 р.

Підтримка і сприяння розвитку дитячих і підліткових ініціатив

Передбачено надання матеріально-технічної підтримки творчим, культурним дитячо-юнацьким колективам.

Термін подання — 1 травня, 1 серпня 1996 р.

Оголошення підсумків розгляду — після 1 липня, 1 листопада 1996 р.

«Відкрита бібліотека»

Координатор програми Лідія Грива, тел. 216-48-55

Сприяння комплектуванню фондів провідних бібліотек України.

Проекти можуть передбачати передплату наукових періодичних видань, зокрема новітніх носіїв, придбання підручників та монографічних досліджень з різних галузей науки.

Термін подання — 1 березня 1996 р.

Оголошення підсумків розгляду — після 1 травня 1996 р.

Розвиток національної бібліографії

Проекти можуть передбачати видання бібліографічних довідників, реєстрів україномовної книги та преси у фондах бібліотек, в тому числі на новітніх носіях інформації.

Термін подання — 1 березня 1996 р.

Оголошення підсумків розгляду — після 1 травня 1996 р.

Підтримка запровадження сучасних інформаційних технологій

Проекти мають сприяти впровадженню у бібліотеках новітніх інформаційних технологій, які, зокрема, уможливлювали б вільний і швидкий доступ споживачів до інформаційних банків даних, об'єднанню бібліотек України в єдину інформаційну мережу, створенню копій унікальних видань на новітніх носіях інформації.

Термін подання — 1 липня 1996 р.

Оголошення підсумків розгляду — після 1 жовтня 1996 р.

Сприяння поширенню міжбібліотечних зв'язків: навчанню сучасних інформаційних технологій

Передбачено підтримку проектів, здійснення яких матиме значний вплив на формування стратегії розвитку бібліотечної справи в Україні, набуттю бібліотечними працівниками нових знань (зокрема проведення Всеукраїнських форумів бібліотекарів, підтримка участі в навчальних семінарах, стажуваннях тощо).

Термін подання — 1 березня 1996 р.

Оголошення підсумків розгляду — після 1 травня 1996 р.

«Видавнича справа»

Координатор програми Любов Богорська, тел. 216-48-55

Видання наукової літератури суспільно-гуманітарного спрямування.

Передбачено підтримку видання наукової і довідкової літератури суспільно-гуманітарного спрямування.

Термін подання — до 1 березня, 1 серпня 1996 р.

Оголошення підсумків розгляду — після 1 травня, 1 листопада 1996 р.

Підтримка української видавничої серії

Передбачено підтримку видання перших книг кращої видавничої серії.

Термін подання — до 1 березня 1996 р.

Оголошення підсумків — після 1 травня 1996 р.

Оголошує також проведення конкурсів:

Конкурс на краще висвітлення газетами України процесу економічних реформ в Україні

Термін подання матеріалів — до 1 жовтня 1996 р.

Оголошення підсумків конкурсу — після 1 грудня 1996 р.

Конкурс на створення ресурсного центру громадсько-політичних та літературно-художніх журналів

Термін подання матеріалів — до 1 квітня 1996 р.

Оголошення підсумків конкурсу — після 1 червня 1996 р.

Умови конкурсів будуть надіслані на прохання редакцій газет і журналів.

Найближчим часом будуть опубліковані умови конкурсного розгляду проектів і за іншими програмами МФВ. Стежте за оголошеннями.

Докладніше інформацію про кожну з програм та вимоги до проектів, що подаються до підтримки, ви можете одержати, звернувшись до координатора відповідної програми в головному офісі Міжнародного фонду «Відродження» або ж до відділень МФВ.

Адреси Міжнародного фонду «Відродження» та його відділень:

м. Київ, вул. Артема, 46 (044) 211-30-01, 216-48-55, факс (044) 216-76-29;

м. Дніпропетровськ, просп. К. Маркса, 35, корп. 4, кім. 40 (0562) 44-81-76, факс (0562) 44-26-31;

м. Донецьк, бул. Т. Шевченка, 25, кім. 207 факс (0622) 95-47-50;

м. Львів, вул. Матейка, 4 факс (0322) 79-70-86;

м. Одеса, вул. Кірова, 48, кв. 1 факс (0482) 24-63-37;

м. Сімферополь, вул. Героїв Сталінграда, 7-а (0652) 48-58-97, факс (0652) 48-59-46;

м. Харків, вул. Чернишевського, 4, кв. 4 (0572) 47-01-55, факс (0572) 14-94-48.

Жарт номера

● *Аби не довелося плакати — посмійся над собою!*

Олександр ПЕРЛЮК.
Мал. Сергія ФЕДЬКА.

Біля корита — хоч секунду!

Як здобути добробут та злагоду в Україні

(Законопроект)

Високоповажні громадяни! Поки одні плачуть, інші радіють, а гумористи та сатирики кепкують з нашого сьогодення, я наважуся запропонувати на ваш розсуд допис, у, так би мовити, новому жанрі — у вигляді законопроекту.

Не буде злагоди й добробуту в нашій Україні, люди добрі, доти, доки не викорчуємо ми все оте хижацьке (заздрість, пожадливість, підлість), що вирує навкруг клятого корита. А викорчуємо тоді, коли кожен свідомий громадянин піде до корита як рівний серед рівних, чесно, спокійно, чітко по черзі, за всенародно схваленими правилами. Отже, сутність мого законопроекту полягає в тому, щоб кожному дорослому громадянинові України надати право і гарантії на рівноправних засадах посідати будь-які керівні державні посади, звичайно ж, у справедливо визначених термінах.

Наприклад, якщо припустити, що в Україні 30 мільйонів дієздатних громадян працездатного віку і один Президент країни, а 365 днів року дорівнює 31536200 секундам, то стає очевидним, що кожний громадянин за новим законопроектом матиме право попрацювати Президентом України десь близько однієї секунди. Мало це чи багато — питання, як кажуть, філософське, і для кожного відповідь на нього своя. Зазначу лише, що побоювання щодо зазіхання на права всенародно обраного Президента дещо перебільшено. Адже вочевидь, що далеко не кожний громадянин України скористується своїм законним правом на посаду Президента. Ясно, що не у всіх є відповідне такому випадку вбрання, та й кошти на квиток, щоб вирушити до столиці. Отож, сподіваюсь, часу на сумлінне виконання своїх конституційних обов'язків вистачить усім.

Отак, за вищенаведеною схемою, можна порахувати, що, наприклад, міністром кожному з нас можна буде попрацювати по 115 секунд, народним обранцем у Верховній Раді — 450 секунд, податковим інспектором — 15 хвилин, митником — 18 хвилин і так далі і тому подібне. Нескладно продовжити таку роботу і скласти повний перелік державних посад та відповідних термінів перебування кожної людини в новій системі повного всенародного самоврядування. Переконаний, що при цьому виключається класова, кланова, фахова, мафіозна і будь-яка інша боротьба між громадянами славної України. І якщо у декого клепки не вистачить, аби використати свій шанс і показати, на що він здатний, то й скаржитися такому недотьопі можна буде хіба що на самого себе. Адже можливості для всіх рівноправні: від кожного — за регламентом, кожному — за здібностями!

Отож прошу всіх чесних патріотів підтримати мій законопроект, і тоді всі ми разом невдовзі здобудемо жадані добробут і злагоду. І ще: особисто я просити му півдня попрацювати директором лікеро-горілчаного заводу. І годі! Всі інші триста шістдесят чотири з половиною дні року обіцяю чесно скніти у своїй установі. Навіть без зарплати.

Автор законопроекту Юрій БОЛЬШАК.
Мал. Олександра ГУЦОЛА.

Сам дурень

Сидорчук злякано озирнувся на всі боки і натиснув кнопку дзвінка: дзііііінь!

— Хто там? — лагідно запитала за дверима Ольга Іванівна.

— Ще чого, зараз я почну репетувати на весь під'їзд: голубонько, впусти, я — твій коханець! — роздратовано подумав Сидорчук і знов удавив кнопку дзвінка.

— Хто там? — прагнучи вкласти у це питання все своє тепло, ніжність і кохання, перепитала Ольга Іванівна.

Злий, як чорт, Сидорчук знову вперто подзвонив.

— Ну хто ж це там?

— Дура! — не витримав Сидорчук. Він повернувся і, наче ошпарений, вискочив із під'їзду.

— Сам дурень! — парирувала Ольга Іванівна. — Третій рік ходиш і ніяк не можеш посприяти тому, щоб у моїй квартирі встановили телефон. І це, маючи такі регалії і зв'язки?! Але нічого, може, хоч тепер заворушишся?!

Олександр ПЕРЛЮК.

Висівки

● **«Для тих, хто поспішає, у Києві сьома година тридцять сім хвилин»**

(З радіоінформації)

● **«Мені на думку прийшла одна мисль»**

(Із розмови)

● **«Те, кто ушли из этого мира, права вложить сертификаты сегодня не имеют»**

(Із виступу по радіо)

● **«Моя точка зору співпадає з Президентом»**

(З інтерв'ю)

● **«Цю роботу треба поставить на ноги»**

(З радіовиступу)

● **«Йду в гості, а в серці в мене голка й кусочок матерії»**

(З радіоінтерв'ю вишивальниці)

● **«Будемо забезпечувати людей більшою потребою м'яса»**

(З радіоінтерв'ю)

● **«Я говорю одним оком, друге в мене хворе...»**

(З розмови)

● **«Діти одержать посвідчення кваліфікованого робітника встановленого зразка»**

(З радіоінтерв'ю)

● **«Твердость карандаша высылается только при наличии»**

(З каталогу)

● **«Меняю финский дом на одного хозяина»**

(З оголошення)

● **«Я також не поділяю тих людей, які вдаються до епітетів»**

(Із виступу на сесії Верховної Ради)

● **«Ответственный за перемещение грузов мастер жэка испытан 06. 1992 г. Под грузом клетки не стоять»**

(Напис на підіймачі)

● **«Продается велосипед для женщин в хорошем состоянии»**

(З об'яви)

Анатолій ВОРФЛІК.

Курінний рекомендує

Торт «Ялинка»

Брати хвойне борошно, перетерти смерекові шишки, замішати на топленому смальці, додати соснової кори, збовтати в лісовій воді і пекти дві хвилини. Готовий торт посипати зверху ялиновими голками. Давати свині.

Торт «Зимовий»

Взяти відро чистого снігу, кубометр криги, перемішати в талій воді, додати кілограм снігової пудри і свіжих сніжинок. Зверху прикрасити довгими бурульками. Поставити на ніч у холодильник. Подавати дуже гарячим натурам на десерт.

7 мішків гречаної вовни

Версія

Цікаву версію історичної помилки більшовиків висунула анархістка Т.Приказчикова. За її даними, відомий усім наш бронепоїзд, який стояв «на запасном пути», насправді стояв на головній магістралі. Інформація про запасну колію подавалася, щоб заплутати імперіалістичну розвідку, а заплуталися самі і пішли не тим шляхом...

Всеперемагаюча сила кохання

Нарешті здійснилася довгоочікувана мрія подружжя бізнесменів Хроменків — Бог дав їм двійню. Щоб розділити, а тим і полегшити долю своєї коханої дружини, чоловік уже з 8-го тижня вагітності згодився доносити одну з майбутніх дитинок...

Пам'ятка

Щоб не заблукати у новорічному лісі, беріть з собою бензопилу «Дружба». Пам'ятайте, що мох росте на північному боці пенька...

Чи знаєте ви, що...

...свою повість «Муму» І.Тургенєв задумав під впливом і з метою дати відповіді на поставлені питання у творі Чернишевського «Що робити?»...

Сергій БУГАЙ.
Мал. Геннадія ЄВТУХОВА.

Пародія

Поклич на могорич

Поклич мене у далеч
Своїх весняних мрій...

Вадим КРИЩЕНКО.
(Із пісні «Поклич мене»).

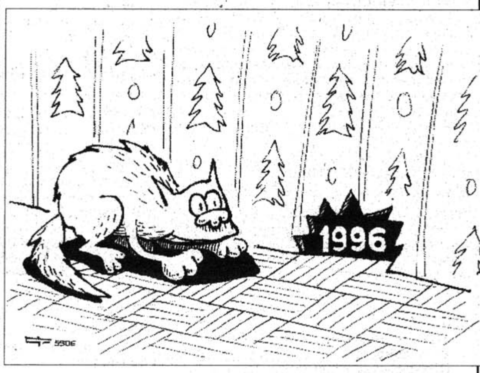
Поклич мене із лантухом
У вир ковбасних мрій,
І стану не романтиком —
Фанатиком-прагматиком.
Люблю я ротик твій.
Гарнесенько поклич
(Рожевий день згаса),
Поклич мене на могорич:
Є свіжа ковбаса.
Із лантуха,
Мов райдуга,
Ковбасний лине дух.
На чарочку,
Циганочко,
До тебе я прийду.
Ковбаскою,
Мов казкою,
Я стежку простелю
До першого «люблю».
У гості клич, маленька,
Мене і ковбасу —
І я тобі сухеньку
Й мокреньку принесу.
Манірно і картинно
Поклич мене у ринок,
Де райдуга базарна,
Димок і могорич.
Гукни мене, кохана,
На могорич поклич!

Володимир СЕМЕНО.
Полтава.

БІЛЯ МИШИНОЇ НІРКИ

Зажурився чорний кіт:
— Їсти хочеться,
аж гірко, —
Вже давно звело живіт.
Не вилазять
миші кляті,
Обійма дрімота й сон.
Засвітилось
раптом в хаті,
Увімкнув
хтось «Електрон».
Плюнув в нірку:
«Вже не рано.
Ще, дурний,
ось тут засну,
Побіжу собі й з екрана
Трохи «Віскасу» нюхну».

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

Мал. Сергія ФЕДЬКА.

Богдан БЕРЕКЕТА, «Голос України»

Невдале партійне полювання

СВОГО ЧАСУ на Волині встановилась традиція: коли обирали, а точніше — призначали, першого секретаря обкому партії, то з нагоди цієї «визначної» події в лісах області влаштовувалось розкішне полювання для партійної еліти. Про одне з них мені розповіла людина, яка була особисто причетна до організації такого лісового торжества.

— Через кілька днів після обрання нового першого мене викликали в обком партії. Десь у душі здогадувався, про що йтиме мова. Коли перший ще був в обкомі другим, то з його легкої руки я одержав в області солідну посаду. Отже, настав час довести, що він у мені не помилився. У просторому кабінеті перший зустрів мене тепло. Привітався за руку. Запитав про здоров'я. І тут же перейшов до діла.

— У суботу будуть у мене високі гості. Приїдуть перші із Львівської, Тернопільської, Рівненської , Житомирської областей. Буде секретар ЦК з Києва... Сам розумієш, полювання повинно бути організоване на найвищому рівні. Коли щось не так, звертайся до другого, він у курсі справи. Дивись, це дуже важливо. Буде мені добре — і ти житимеш...

Ми вибрали для полювання Цуманські ліси. Там завжди було багато звірини: лосі, козулі, зайці... правда, мене щось під серцем кольнуло: недавно на березі річки Горині місцеві жителі знайшли великий бункер, в якому колись переховувались всякі УПА. Це не було щось особливе — на Волині і в інших районах таке траплялося. Тим більше, що перший схвалив саме Цуманські ліси. В призначений день зустрічав високих гостей у лісі. Процедура прийому була відпрацьована до найменших дрібниць. Кожен із зустрічаючих знав, що йому належить робити. Мені впала в очі якась нервозність у рухах і в поведінці начальника обласного управління КДБ. Але мало що могло бути... Так ніби все добре.

Високі гості зробили загінку... Потім другу. А хоч би одна паршива звірина перебігла їм дорогу. Мій перший насупив брови. Секретар із Києва матюкнувся. Перший зі Львова сказав, що в цих лісах звіром і не пахне. Я втратив мову. Було ще дві загінки. Але ніхто жодного разу так і не стрельнув.

Що тут розповідати, самі розумієте, що в такому разі може бути. Всі невдоволені, злі... Сідаючи в автомобіль, перший крізь зуби процідив:

— Взавтра вранці зайдеш до мене... І з партквитком!

Все зрозуміло — мене виженуть з роботи, більше того — з партії. Це кінець. А так усе добре починалося!

На другий день вранці я сидів у приймальні першого. Коли заходить начальник управління КДБ. Веселий такий. Підійшов до мене, питає, чого я тут сиджу... Ніби він не знає про вчорашній провал на полюванні. А потім каже:

— Не хвилюйся, то не твоя вина. Мої хлопці два дні перед цим прочісували ліс, а раптом в ньому бандерівці сидять? А по лісі секретар ЦК бродить? Так що там не тільки зайця, а й горобця не могло бути. А що, коли в лісі ще який схрон зберігається? Іди відсипайся, а першому я сам усе розкажу...

Але скільки я пережив!

Волинська область.

Мал. Геннадія ЄВТУХОВА.

Василь БАБУХ, «Голос України»

ПЕС МАРАДОНА, ЩО ЛЮБИТЬ ФУТБОЛ

Ця стара вівчарка більшу частку свого життя провела на стадіоні в ролі сторожа. Вночі вона пильнує майно спортивної споруди, вдень відсипається в будці.

Коли ж на зеленому газоні стадіону з'являються футболісти місцевої команди для проведення тренувань, вівчарка миттю вибігає до них і починає гасати за м'ячами. Спершу вона підштовхувала їх мордою, але потім наловчилася це робити передніми лапами.

За прив'язаність до футболу гравці дали псові кличку Марадона.

Під час матчів хазяїн змушений прив'язувати собаку-футболомана до стовпа під табло, бо та має звичку вибігати на поле й відбирати м'яч у гравців.

Коли господарі поля відкривають рахунок і їх вітають свистом місцеві уболівальники, пес Марадона лунким гавкотом теж демонструє солідарність з ними. Після матчу собаку відв'язують і дають їй побігати з м'ячем.

Кумедний пес став улюбленцем завсідників стадіону. Своїм талісманом називають його гравці.

Чернівецька область.

Фото автора.

Віктор СКРИПНИК, «Голос України»

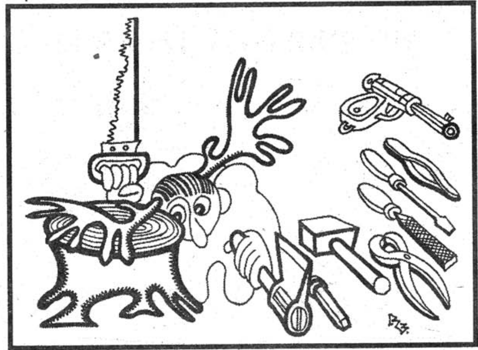
Пам'ятник зрадливій дружині

У місті Бар, що на Вінниччині, як, зрештою, у кожному невеликому райцентрі, всі про всіх знають усе. Не став таємницею й один з випадків подружньої зради. Чоловік довго не міг знайти собі місця. Врешті-решт вигнав геть з дому зрадливицю. Але на душі від того спокійніше не стало. Тоді бідолаха вирішив так помститися за адюльтер, як ще не робив цього, мабуть, жоден з ошуканих нащадків Адама.

Через деякий час на подвір'ї виріс ... пам'ятник, у якому сусіди впізнали невірну дружину. Виготовлений з глини й гіпсу, він відтворює жінку на повен зріст. Всупереч усім законам архітектури (звідки йому їх знати, якщо ... ...) ... колір, тобто колір шкіри. Привертає увагу ще одна деталь: руки в неї відбиті вище ліктів — як у знаменитої Венери Мілоської.

Слід думати, що це єдиний у своєму роді пам'ятник, принаймні, на терені української гречки. Щоправда, до Книги рекордів Гіннесса він не потрапив, а ось у кінострічці про Бар, сценарій якої пише вінницький письменник Володимир Рабенчук, цілком можливо, знайде своє місце.

Мал.Володимира ВАСЬКОВЦЕВА.

Христофор ГРУША

Ковток повітря з красивої пляшки

Багато я бачив театральних курйозів, але такого ще бачити не доводилось. Є у київському театрі на Подолі хороша вистава з американського життя — «Літо і дим». Випадок, про який ідеться, стався під час тієї вистави наприкінці минулого року. Оскільки п'єса американська, то й реквізит підібрано відповідний, в тім числі й пляшки з-під спиртного. Одна така пляшка — красива, але порожня — стояла собі біля порталу. Якраз ішла чудова лірична сцена, і раптом у залі підвівся якийсь чоловічок напідпитку і зачаровано рушив на сцену. Він з усієї сили намагався бути непомітним, ішов навшпиньки й пригнувшись, і це було тим смішніше — зал там маленький, видно всіх і все. Публіка завмерла. Чоловічок тим часом добрався до порталу, взяв пляшку й навшпиньки подався на своє місце. Публіка тепер бачила його обличчя, воно сяяло щастям. Але тут чоловічок помітив, що пляшка порожня, й радість його змінилася гірким розчаруванням. Ліричний епізод вистави зірвався, але чоловічка чомусь було всім шкода, його не витурили з залу, дали досидіти до кінця вистави, навіть допомогли знайти вихід на вулицю. Але пляшку відібрали — реквізит все-таки, згодиться ще не раз...

Святковий настрій — справа тонка

Опитування

СОЦІОЛОГІЧНА служба «СОЦІС-ГЕЛАП» провела опитування в усіх регіонах України. Одним із запитань до 1200 респондентів було ставлення до свята Нового року.

Аналіз відповідей свідчить, що, всупереч негараздам буднів, найулюбленішими святами нашого народу залишаються Новий рік і Різдво (відповідно 49 та 17 відсотків). Віддають перевагу своєму дню народження 16 відсотків.

Три чверті опитаних воліють зустрічати рік прийдешній у сім'ї, а 15 відсотків — у колі друзів. Кожний десятий не пов'язує святкування Нового року з певними традиціями і тому зустрічає його, як випаде. Дуже рідко (в межах кількох відсотків) наші громадяни відзначають Новий рік на лоні природи, з колегами по роботі або в кафе чи ресторані.

А яке справжнє свято без подарунків? Більш як половина респондентів зазначила, що їм найдорожче не конкретний подарунок, а увага. Серед найпоширеніших подарунків певного «лідера» фактично немає. Найчастіше згадуються квіти, книги, добрий коньяк та цукерки.

«Прошу прийняти...»

З видавничих причин книга Гарафини Маковій «Прошу прийняти...», яку обіцяно донести до рук читачів до кінця грудня, затримується до лютого.

Тож, поки книга у наборі, оголошується додаткова передплата до 2 лютого включно. Хто бажає мати книжку, де Гарафина Маковій розповідає, від чого в нашому житті трапляються лиха і як їх обминути, може переказати 900 тисяч карбованців на рахунок видавництва, де книжка має вийти:

Р/р 467527 МФО 336451 КФКБ «Західбудгазбанк» АТ «Коломийська друкарня ім. Шухевича». За книгу «Прошу прийняти...»

Івано-Франківська область, м. Коломия.

Чітко вказуйте зворотну адресу, а довідку про сплату надсилайте за адресою: м. Чернівці, вул. Нечуя- Левицького, 8/1, товариство «Факел», Олександру Новому.

Тут ви можете замовити 12 розмов Олександра Нового з Гарафиною Маковій у 6 касетах.

Криниця, де вода кип'ятиться

Хочете — вірте, хочете — перевірте, але за кілька ночей до Різдва вода в одній з криниць села Якубова Долинського району на Івано-Франківщині враз стала гарячою. Її температура — 50—60 градусів. Проведені в лабораторії місцевого газопереробного заводу досліди засвідчили: вода криштально чиста, смачна, відповідає усім санітарним нормам, лише гаряча. А от чому і як стає такою у цю студену пору, дадуть відповідь спеціалісти, які зайнялися дослідженням факту, повідомляє Укрінформ.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України.
Видавець — Президія Верховної Ради України.
252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.
Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

♦ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23, телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44, телефакс — 449-85-62.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КП № 1 від 18.09.1990 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 331925.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0
Зам. 0311007.